

Cokkie krijgt een zusje

A.J. Blonk - Quak

COKKIE KRIJGT EEN ZUSJE

A. J. BLONK-QUAK

COKKIE KRIJGT EEN ZUSJE

Illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Voor Marty en Marlene

1. De cake voor oma

Cokkie gaat logeren bij opa en oma.

Ze mag wel vier weken bij hen blijven.

Cokkie vindt het heerlijk!

Ze gaat zo graag naar opa en oma toe. Dan kan ze ook weer met Kees spelen. Kees is haar grote vriend.

Ze wacht nu op pappie. Hij zal haar wegbrengen met de auto. Mammie gaat deze keer niet mee.

Cokkie loopt steeds heen en weer. Van de kamer naar de keuken. Van de keuken naar haar eigen kamertje, en weer terug.

Ze houdt niet van wachten.

Mammie wordt moe van haar gedraai.

Als Cokkie weer in de kamer komt, zegt mammie: „Weet je wat, Cokkie! Ga jij maar vast in de auto zitten. Je bent zo'n juffertje ongeduld! Pappie komt zo. Nergens aankomen, hoor! Zet de cake voor oma maar op de achterbank. Zul je hem niet laten vallen?”

„Nee mammie,” zegt Cokkie.

Ze bedoelt: ik zal nergens aankomen, en ook: ik zal voorzichtig zijn met de cake.

Ze knuffelt mammie eens extra.

„Dag mammie. Ik zal u een mooie kaart sturen.”

„Dat is leuk, Cokkie. Dan zet ik hem hier op de kast. Daar zal hij vast mooi staan,” zegt mammie.

Cokkie kijkt naar mammie. Wat klinkt haar stem vreemd. Het is net of ze een beetje huilt. Toch lacht mammie tegen haar.

Ze heeft het zeker verkeerd gedacht. Gelukkig maar.

Vier weken is een heel lange tijd om uit logeren te gaan.

Vier weken zal Cokkie mammie niet kunnen zien.

Dat vindt ze wel een beetje naar. Daarom heeft ze dat plannetje met de kaart bedacht.

Als Cokkie bij oma is, mag mammie niet denken dat ze haar

vergeet. Stel je voor! Je eigen mammié vergeten!

„Dag mammié,” zegt Cokkie nog eens.

„Dag Cokkie. Lief zijn bij oma, hoor! Ga nu maar. Daag!”

„Ja,” knikt Cokkie. „Dag!”

Ze rent alle trappen af naar beneden.

Ze vergeet helemaal de treetjes te tellen. Dat doet ze anders altijd.

Eerst zijn het er acht. Hoekje om, en nog eens acht. Dan weer een trapje met acht treetjes. Hoekje om, en nog eens acht. En helemaal onderaan is nog een klein trapje met vier treetjes.

Dat zijn er zoveel! Die kan Cokkie niet tellen.

Mammié zegt dat het er wel zesendertig zijn.

Cokkie kan wel tot twintig tellen, maar nog niet tot zesendertig.

Dat is zo moeilijk!

Over een poosje gaat ze naar de grote school. Dan zal ze het wel leren.

Cokkie doet de voordeur open en loopt naar buiten.

Ze kijkt omhoog naar al die ramen. Wat zijn het er véél als je zo naar boven kijkt.

Ja hoor, net wat ze dacht. Voor één van die ramen staat mammie en zwaait naar haar.

„Dag mammie,” roept ze, en ze zwaait met allebei haar armen terug. „Daaag!”

Ze loopt naar de auto en doet het portier open.

Vóór ze instapt, zwaait ze nog even naar boven. Dan gaat ze netjes op haar plaatsje zitten op de voorbank.

Ze kijkt naar de kinderen die buiten spelen. Ze zou best een spelletje mee willen doen.

Cokkie heeft een hekel aan stilzitten. Op pappie moet je altijd zo lang wachten. Toch blijft ze rustig op haar plaatsje zitten. Ze heeft het beloofd, en dan moet je het ook doen.

Ze denkt aan alle fijne dingen die mammie voor haar heeft gekocht. Ze heeft een lange broek gekregen. Een mooie rode, met twee zakken. Die zit nu in de koffer.

Mammie heeft ook een korte broek gekocht. Een blauwe. Die heeft maar één zak.

Dat vindt Cokkie niet erg. Ze heeft in ieder geval een zak om iets in te doen.

In die koffer zit nog véél meer.

Het aller-, àllerrijnste van alles zit helemaal onderin.

In een doos zitten een paar... blauwe schoenen met witte veters! Als Cokkie dááaraan denkt, kan ze bijna niet meer stil blijven zitten.

Zodra ze bij oma is, doet ze ze aan, hoor! Nu mag het nog niet van mammie. Die schoenen zijn gekocht om buiten te spelen. Wat zal ze nu hard kunnen lopen. Ze gaat vast nog eens een wedstrijd doen met Kees. Ze weet zeker dat ze het dan zal winnen.

Waar blijft pappie nu toch zo lang.

Cokkie wil naar oma toe. Ze wil haar nieuwe schoenen proberen.

Zó komen ze nooit bij haar.

Zal ze eens gaan kijken waar hij blijft?

Ze durft niet goed. Misschien wordt pappie dan wel boos en wil hij haar niet meer bij oma brengen.

Eindelijk! Daar komt pappie aan. Hij draagt een grote koffer en een tas. In die koffer zitten Cokkies kleren en die fijne schoenen.

In de tas zit allemaal speelgoed.

„Voor als het regent, en je je een beetje verveelt,” heeft mammie gezegd.

Nou, Cokkie zal zich bij oma niet vervelen, hoor! Het is daar altijd zo fijn!

Het is bij oma heel anders dan thuis op de flat. Daar moet je altijd aan de burens denken.

Pappie zet de koffer en de tas achter in de auto.

Ook hij zwaait naar boven voor hij in de auto stapt.

„Zo Cokkie, daar gaan we dan,” zegt hij. Hij steekt het sleuteltje in het contact. Heel zachtjes gaat de motor brommen.

„Zwaai nog maar naar mammie.”

Cokkie moet helemaal over pappie heen buigen.

„Dag! Dag!” zwaait ze.

Maar wat is dat nu?

Mammie wenkt, en houdt een pakje in de hoogte.

„O, de cake voor oma,” schrikt Cokkie. „De cake voor oma ben ik vergeten.”

„De cake vergeten?” vraagt pappie. Nu ziet hij het ook. „Ik haal 'm wel even. Zul je nergens aankomen, Cokkie?”

„Nee pappie,” belooft Cokkie.

Daar zit ze nu weer. Ze was juist zo blij dat pappie er was. Nu is het nog haar eigen schuld ook dat ze niet rijden.

Ze was de cake helemaal vergeten.

Het is ook allemaal zo vreemd, zonder pappie en mammie uit logeren. Cokkie kijkt naar boven.

Mammie is weg. Ze geeft zeker de cake aan pappie.

Het is een heel lekkere. Mammie heeft de cake zelf gebakken. Er zitten allemaal rozijntjes in.

De motor bromt zachtjes. Kwam pappie nu maar. Waar blijft hij

toch zo lang!

Mammie staat weer voor het raam naar hen te kijken, maar pappie is er nog niet.

Dan ziet Cokkie dat hij staat te praten met een meneer.

„O vreselijk!” denkt ze. „Nu duurt het nòg langer.”

Ze wordt een beetje boos. Ze wacht ook al zó lang. Die meneer praat maar en praat maar.

Zo nu en dan knikt pappie van ja, of schudt zijn hoofd van nee.

Cokkie kan niet horen wat ze zeggen. Ze ziet alleen maar die twee monden en hoofden bewegen.

Zou ze pappie durven roepen?

Hij zegt altijd: „Als ik met iemand spreek, moet je stil zijn, en wachten tot ik er aan kom.”

Maar nú wil Cokkie naar oma!

Dan weet ze opeens iets. Ze zal niet roepen. Nee, ze weet iets veel beters.

Ze zal op de claxon drukken. Dat doet pappie ook wel eens als hij vindt dat mammie moet komen.

Ze duwt met één vingertje op de claxon. Ze hoort niets.

Ze duwt met twee vingertjes op de claxon. Ze hoort nòg niets.

Dan wordt Cokkie boos.

Pappie praat maar en praat maar, en ze mag niet roepen.

Nu doet die nare claxon het óók al niet.

Ze wordt zó boos!

Ze slaat met allebei haar vuisten om beurten op de claxon.

Bom-re-bom-re-bom!

En dan . . . „Tuuuuuut,” gilt de claxon.

Hij doet het zó hard! Hij wil niet meer ophouden. „Tuuuuuut!”

O, wat moet Cokkie nu doen?

Daar komt pappie al hard aanlopen. De meneer met wie hij stond te praten, holt achter hem aan.

„Tuuuuuut!” gilt de auto maar steeds.

Cokkie wordt er naar van. Was ze er maar niet aangekomen.

Waarom bleef pappie ook zo lang weg.

Op straat staan de mensen stil. Ze kijken naar die rare auto die al maar „tuuuuuut” roept.

Voor de ramen staan mensen naar buiten te kijken.

Cokkie krijgt het er warm van.
Ze kijken allemaal naar haar, en naar die rare auto die
„tuuuuuut” roept.
Vlug doet pappie de motorkap omhoog en morrelt wat tussen
de draadjes.
En dan . . . gelukkig! Het is weer stil.
Cokkie zucht ervan. Was dat een lawaai!
„De claxon bleef hangen,” hoort Cokkie pappie tegen die meneer
zeggen. „Dat gebeurt wel meer. Ik zal er eens naar laten kijken.”
Zou pappie nu wéér blijven praten?
Nee. Gelukkig!
Hij zwaait naar mammié en stapt in de auto.
Ook Cokkie zwaait weer naar haar.
Maar wat is dat nu? Mammié wenkt alweer!
Pappie begrijpt er niets van, en Cokkie ook niet.
Pappie stapt uit en kijkt waar mammié naar wijst.
Dan ziet hij het ook. Hij moet heel erg lachen.
Boven op de auto staat de cake voor oma.
In de haast om de claxon stil te laten zijn, had pappie de cake
daar neergezet.
Bijna waren ze weggereden met de cake voor oma boven op het
dak van de auto.
Stel je voor!
Dan zou oma er vast geen stukje van gekregen hebben.
Pappie kan zo hard rijden. De cake zou er vast afgevallen zijn.
Nog één keer, en nu echt voor het laatst, zwaaien Cokkie en
pappie naar mammié.
De auto gaat rijden en daar gaat Cokkie.
Logeren bij opa en oma.

2. Rozijntjes zijn lekker

Cokkie kan niet stilzitten. Ze wipt steeds op en neer. Soms gaat ze staan om alles nog beter te kunnen zien. Met een sprongetje wipt ze dan weer op haar plaatsje terug.

„Kleine draaitol, zit eens een beetje stil,” zegt pappie. „Ik moet goed op het verkeer letten. Als jij maar zit te draaien, kan ik het niet.”

Even zit Cokkie zo stil als een muisje. Maar dat is moeilijk, hoor! Het is ook allemaal zo fijn!

Het logeren bij opa en oma. Maar ook het rijden in de auto. Dat gebeurt niet zo vaak. Pappie is meestal weg met de auto. Mammie gaat altijd met de trein, als ze naar oma wil.

Cokkie denkt aan de laatste keer dat ze met haar mee mocht. Toen waren er lammetjes in de wei.

In een wip ligt ze weer met haar knietjes op de bank.

Ze drukt haar neus stijf tegen het raampje en kijkt naar buiten. Er zijn geen lammetjes meer. Het zijn al grote schapen geworden.

Dat vindt Cokkie wel een beetje jammer. Je kunt zo leuk spelen met lammetjes.

Zouden Cokkie en Kees van boer Peters in de wei mogen spelen? Ze hoopt het maar. Dat is zo leuk!

Cokkie denkt maar en denkt maar aan al het fijne dat gaat komen.

Ze merkt er niets van dat pappie plotseling moet stoppen.

Ze zit zo raar op de bank.

Het ene ogenblik zit ze nog naast hem, en het volgende ogenblik ligt ze – rommeldebom – onder in de auto.

Pappie schrikt ervan.

Hij zegt: „Cokkie toch! Heb je je pijn gedaan? Ik moest zo vlug stoppen voor een meneer die voor ons reed.”

Cokkie krabbelt weer overeind. Ze is wel geschrokken. Zó zat ze nog aan al die fijne dingen te denken, en zó lag ze onder in de auto.

Ze kijkt naar haar knietjes. Het velletje is er een beetje af, maar

het bloedt niet.

Ze voelt ook aan haar hoofd. Gelukkig, geen bult! Het valt allemaal nog mee.

„Ga jij maar op de achterbank zitten,” zegt pappie. „Dat is veel beter. Als ik weer moet stoppen, zit je veilig achter me.”

Dat doet Cokkie maar.

Ze vindt het wel een beetje jammer. Op de voorbank kun je veel beter naar buiten kijken.

Ze krijgt nu wel een grote plaats. De hele bank voor haar alleen. Ze bedenkt een leuk spelletje.

Cokkie is een heel deftige dame, en pappie is de chauffeur.

Ze zit stijf rechtop. Héél erg deftig!

Zo nu en dan gaat haar handje omhoog. Dan zwaait ze naar iemand.

Deftige dames hebben altijd veel vrienden.

Soms zwaait er iemand naar haar terug. Dan geeft ze er nog een deftig knikje bij.

Als een oude meneer haar ziet zwaaien, steekt hij zijn wandelstok omhoog.

Daar moet Cokkie toch om lachen. Ze vergeet bijna dat ze deftig is. Het lijkt net of die meneer haar een klap wil geven met die stok.

„Vind je het leuk?” vraagt pappie.

Hij weet helemaal niet waarom Cokkie zo lacht. Hij heeft de meneer met zijn wandelstok niet gezien.

„Ja chauffeur, erg leuk,” zegt Cokkie met een deftig stemmetje. Daar moet pappie om lachen. „Jij bent me er één,” zegt hij. „Ik de chauffeur, en jij zeker een deftige dame.”

Zou hij weten welk spelletje Cokkie heeft verzonnen?

„Natuurlijk chauffeur. Héél erg deftig,” zegt ze.

Dan lacht pappie weer. Hij zegt: „Ik zal u netjes naar oma rijden, mevrouw. Zult u de cake niet opeten?”

De cake opeten? Die is toch voor oma?

„Natuurlijk niet, chauffeur,” zegt ze erg beledigd.

Pappie rijdt weer verder.

Cokkie kijkt met een schuin oog naar de doos naast haar op de bank. Daar zit de cake in voor oma. Een heel lekkere, met ro-

zijntjes!

Zou ze stilletjes eens kijken?

Ze vergeet dat ze een deftige dame is. Haar handje gaat al naar de doos. Maar dan trekt ze hem weer vlug terug. Wat wil ze gaan doen? Toch zeker niet stilletjes in de doos kijken?

Had pappie maar niets gezegd. Nu moet ze steeds weer aan die lekkere cake denken.

En dan gaat haar handje naar de doos. Heel voorzichtig tilt ze het deksel een beetje op. Ze kijkt door een kiertje naar binnen. Mmmm! Wat ziet dat er lekker uit!

Kijk, daar liggen een paar rozijntjes in de doos. Die zijn zeker van de cake afgerold. Zou Cokkie ze opeten?

Ze weet zeker dat het van oma wel mag.

Voorzichtig pakt ze de rozijntjes en steekt ze in haar mond. Dat smaakt lekker, zeg!

Cokkie krijgt een beetje trek. Zouden er nog meer rozijntjes in de doos liggen?

Ze kijkt eens goed. Nee, ze zitten allemaal vast.
Dan! Hopla!
Pappie rijdt door een diepe kuil en de cake maakt een sprongetje in de doos. Er rollen zo maar een paar rozijntjes af.
Cokkie weet best wat ze daarmee zal doen.
Eén voor één gaan ze in haar mond.
Ze hoopt maar dat de auto nog meer sprongetjes maakt. Ze vindt rozijntjes heerlijk!
Pappie merkt niets. Hij rijdt rustig verder.
Cokkie wacht en wacht, maar de auto maakt geen sprongetjes meer.
Jammer! Nu rollen er ook geen rozijntjes meer in de doos. Cokkie lust er best nog een paar.
Kijk, daar zit een rozijntje met een puntje nog aan de cake vast. Die rolt er natuurlijk straks óók af.
Cokkie steekt het rozijntje in haar mond. Mmm! Lekker!
Weer gaat haar hand in de doos, en nòg eens, en nòg eens! Maar niet alleen in de doos! Nee, óók in haar mond.
Ze plukt en snoept. Het is ook zo lekker!
Na een klein poosje kan Cokkie geen rozijntje meer vinden. Ze heeft ze er allemaal afgesnoept. De cake ziet er nu lang zo mooi niet meer uit. Hij heeft allemaal putjes gekregen. Daar hebben de rozijntjes gezeten.
Cokkie kijkt naar al die putjes. Zou oma het zien? Wat zal oma wel zeggen als ze merkt dat Cokkie zo heeft gesnoept?
Eigenlijk is het wel een beetje stout van Cokkie.
De cake was voor oma, en daar mag je toch niet van snoepen? Zou oma haar erg klein vinden?
Cokkie voelt zich helemaal geen deftige dame meer.
Deftige dames snoepen vast niet van rozijntjes.
Deftige dames snoepen helemáál niet!
Nee, in plaats van een deftige dame is Cokkie nu een klein ondeugend snoepstertje geworden.
Had de chauffeur nu maar niets gezegd! Dan was het misschien niet gebeurd.

3. Een muisje in de auto?

Pappie kijkt eens naar Cokkie. Ze is zo stil. Dat is hij niet gewend van haar. Ze is een echte wildebras.

„Ben je moe geworden van de reis?” vraagt hij. „We zijn nu zo bij oma, hoor!”

„Zijn we er al?” Cokkie heeft helemaal niet meer opgelet. Ze moet maar steeds aan die rare cake denken. Had ze maar niet gesnoept.

Ja, had ze maar niet . . . maar nu is het te laat.

Daar rijdt pappie de straat van opa en oma al in. Hij stopt netjes voor de winkel.

Opa staat achter de toonbank. Hij helpt een mevrouw als pappie en Cokkie binnenkomen.

Pappie draagt de koffer en de tas.

En Cokkie?

Zeker de doos met de cake!

Nee hoor! Cokkie heeft helemaal niets in haar handen. De doos met de cake heeft ze een beetje onder de bank verstopt. Ze durft hem zó niet aan oma te geven.

Misschien vergeet pappie de cake ook wel. Dan gaat hij fijn weer mee terug naar huis.

„Dag Cokkie,” zegt opa. „Ga maar naar binnen. Daar is oma. Ik kom zo. Even deze mevrouw afhelpen.”

Cokkie loopt door de winkel naar de kamer. Ze hoort de mevrouw vragen: „Heeft u mooie rozijntjes? Ik wil een lekkere rozijnencake bakken.”

Rozijnencake!

Van schrik blijft Cokkie stokstijf staan.

Pappie die vlak achter haar aan komt, botst pardoes tegen haar op. „Wat doe je, Cokkie? Doorlopen maar. Oma is in de kamer.”

Cokkie kijkt achterom naar pappie. Zou hij het gehoord hebben van die rozijnencake?

Maar pappie zegt niets. Gelukkig maar! Misschien denkt hij wel helemaal niet meer aan de cake.

Oma zit in de achterkamer. Als Cokkie en pappie binnenkomen, komt ze met een blij gezicht uit haar stoel.

„Zijn jullie daar al? Dag Cokkie.”

Oma bukt zich om Cokkie eens flink te knuffelen.

Als ze weer overeind komt, zegt ze pappie gedag.

Nu moet oma omhoogkijken. Cokkie heeft een heel erg lange pappie.

„Kom maar gauw zitten,” zegt oma. „Als ik lang zo naar je op moet kijken, krijg ik nog een stijve nek.”

Dat doet pappie dan maar. Eerst zet hij de koffer en de tas in een hoekje van de kamer.

„Ting-ting,” doet de winkelbel.

Opa is klaar met de mevrouw en komt ook in de kamer.

„Zo, zo, daar zijn jullie dan,” zegt hij. „Wel, wel, en die Cokkie komt hier fijn logeren. Of ga je straks weer terug naar huis met de auto?”

Cokkie schudt van nee. Ze vindt het zo fijn bij opa en oma.

Oma schenkt een lekker kopje thee in.

„Jullie zullen wel dorst hebben gekregen. Het is nog een heel eind rijden,” zegt ze. „Gaat het goed met mammie? Jammer dat ze niet mee kon komen, hè? Maar wie weet kan ze een volgende keer weer wèl mee.”

Oma lacht een beetje geheimzinnig. „Dan moet ik misschien voor nóg een klein bedje zorgen. Dan krijgen we niet één, maar twee kindertjes op bezoek.”

Nu lacht Cokkie ook. Ze gaat dicht bij oma staan. Weet oma óók al van dat kleine kindje dat gaat komen?

Vóór Cokkie naar opa en oma ging, heeft mammie het haar verteld.

Al heel gauw, over een paar weekjes, krijgt Cokkie een broertje of een zusje.

Mammie heeft haar het wiegje laten zien en al de kleertjes voor het nieuwe kindje.

Cokkie vindt het zó fijn!

Als er een nieuw kindje komt, is ze nooit meer alleen. Ze hoopt maar dat het een broertje is. Ze kunnen dan fijn samen jongensspelletjes doen.

„Wat heb je liever, Cokkie, een broertje of een zusje?” vraagt oma.

„Een broertje,” zegt Cokkie. „Daar kan ik fijn mee spelen.”

„Een zusje is ook leuk, hoor,” zegt oma. „Dan kan ze jouw jurkjes dragen.”

„Als ik een broertje krijg, kan hij mijn lange broek aan,” zegt Cokkie. „Ik heb twee broeken, oma, een lange en een korte.”

„Het is toch wat,” zegt oma. „Heb je van die fijne broeken meegebracht? We zullen straks eens kijken wat er allemaal in je koffer zit.”

„Onder in de koffer zit een doos, oma,” vertelt Cokkie verder. „Daar zitten blauwe schoenen in met witte veters!”

„Wel, wel, die Cokkie,” lacht oma. „Wat heeft mammië je verwend met al die nieuwe dingen. Wat zul je nu fijn kunnen spelen. Kees weet al dat je komt vandaag. Ga straks maar eens kijken of je hem ziet. Maar eerst drinken we nog een lekker kopje thee met een koekje. Of heb je liever een chocolaatje?”

„Een chocolaatje alstublieft,” zegt Cokkie.

„Ho, ho, wacht eens even,” zegt pappie. „Koekjes, chocolaatjes. Ik moet ineens aan iets denken. Waar heb je de doos gezet voor oma, Cokkie?”

Wat schrikt die Cokkie. Pappie is de cake nog niet vergeten.

Met een heel klein stemmetje zegt ze: „In de auto, pappie.”

„Ga de doos dan maar eens vlug halen,” zegt pappie. „Daar zouden we toch bijna die lekkere cake wéér vergeten. Mammië heeft hem expres voor oma en opa gebakken. Eerst waren we ’m al bijna verloren en nu weer bijna vergeten. Toe Cokkie, haal de doos maar.”

Voetje voor voetje gaat Cokkie door de winkel naar buiten.

Daar staat de auto, en in de auto is de cake.

Een rare cake met allemaal putjes erin.

Cokkie gaat even op de autobank zitten. Vóór ze naar binnen gaat, wil ze nog één keertje kijken.

Ze zet de doos op haar knietjes en legt het deksel op de bank.

Ja, het is een rare cake geworden. Wat zal oma wel zeggen! Cokkie kijkt naar de cake. Ze hoort niets en ze ziet niets.

„Waar blijf je, Cokkie? Wat doe je daar met die cake op je

schoot?"

Dat is pappie!

Van schrik springt Cokkie overeind.

Met een klap valt de doos op de grond.

„Kindje,” roept pappie boos. „Doe toch eens voorzichtig! De cake is nu vast bedorven.”

Hij kijkt in de auto. De doos staat netjes op de grond en de cake zit er nog in. Gelukkig! Het is nog goed afgelopen.

Pappie pakt de doos en doet het deksel er netjes op. Even kijkt hij wel een beetje raar naar die cake. Ziet een cake er altijd zo uit?

„Hier,” zegt hij tegen Cokkie. „Breng jij nu eens netjes die doos bij oma.”

Nu moet Cokkie wel mee.

Pappie loopt voorop, en Cokkie loopt achter hem aan met de doos in haar handen.

Pappie doet de winkel deur open en ook de kamer deur.

Cokkie móet wel naar binnen, al durft ze bijna niet.

„Wat breng je voor me mee?” vraagt oma. „Laat eens kijken!

O, wat een fijne cake! Heeft mammi die gebakken?”

Oma kijkt in de doos. Ze kijkt nog eens en nóg eens.

„Droom ik nu, of zien jullie dat ook?” vraagt ze aan pappie en opa. „Het lijkt wel of ervan gesnoept is. Er zitten toch geen muizen in de auto? Kijk eens, allemaal putjes!”

Opa ziet het ook en pappie ook!

Cokkie zegt niets. Ze staat met een vuurrode kleur bij de tafel.

Opa, oma en pappie kijken alle drie naar haar. Zouden ze het weten? Ze zou wel onder de tafel willen kruipen.

„Is Cokkie misschien dat muisje geweest?” vraagt oma.

Cokkie wordt nóg roder. Ze gaat bijna huilen. Waarom is ze ook zo dom geweest!

„Het waren maar een paar rozijntjes,” zegt ze zachtjes. „Die waren er allemaal afgerold. Pappie ging door putjes rijden.”

„Ja,” zegt oma, „en toen kwamen er ook putjes in de cake. Het is wel jammer dat er zoveel rozijntjes afgerold zijn, maar ik denk dat er nog een heleboel rozijntjes in zitten. We zullen er straks eens lekker van smullen. Lust je eigenlijk nog wel een stukje?”

Of is je buikje al helemaal vol met rozijntjes?"
Cokkie wil best een stukje.
Oma is gelukkig niet boos en pappie ook niet.
Maar snoepen van rozijnencake doet Cokkie nóóit meer.
Het is toch wel zó'n raar gezicht!

4. Lekkere worst

Pappie is weer naar huis teruggegaan.

Oma en Cokkie maken samen de koffer leeg.

Oma heeft beloofd dat Cokkie haar lange broek aan mag.

„Hier is hij,” zegt oma. Ze houdt hem in de hoogte en bekijkt hem eens goed. „Tjonge, jonge, wat een mooie rode is dat. Doe hem maar vlug aan, dan kun je nog een poosje buiten spelen voor het eten.”

Dat wil Cokkie wel. In een wip heeft ze haar jurk uitgetrokken. Haar schoenen schopt ze onder de tafel.

Roets, daar gaat één pijp aan haar been, en roets, daar gaat de tweede.

Oma zoekt een bloesje op en dan komen de nieuwe schoenen uit de koffer.

„Wat een fijne schoenen zijn dat,” zegt oma. „Ik kan best begrijpen dat je die zo graag wilde hebben. Kom maar eens hier, dan zal ik je even helpen. Die moeilijke veters kun je zeker nog niet vastmaken?”

„Nee oma,” zegt Cokkie. „Ik heb het wel geprobeerd, maar toen ging alles in de war. Het zijn zulke lange veters!”

Gelukkig weet oma goed hoe het moet.

„Ziezo,” zegt ze na een poosje, „dat is weer gebeurd. Ga eens staan, dan kan ik je goed bekijken. Je bent precies een vlag. Rood van de broek, wit van je bloesje, en blauw van je mooie schoenen.”

Nu ziet Cokkie het ook. Het zijn precies de kleuren van de vlag. Ze voelt in haar zakken.

„Kijk eens, oma! Ik heb twee ballonnen. Die heb ik van de meneer in de schoenenwinkel gekregen. Ik heb er één voor Kees bewaard.”

„Dat zal Kees wel fijn vinden. Ga maar eens kijken of je hem ziet,” zegt oma.

Dat doet Cokkie. Trots stapt ze op haar nieuwe schoenen naar buiten.

Wat lopen ze fijn!

Buurvrouw ziet haar al aankomen.

„Dag Cokkie. Kom je Kees halen? Hij komt zo, hoor! Hij moet even een boodschap voor me doen. Wat zie jij er fijn uit! Zo'n mooie broek en van die fijne schoenen net als Kees heeft. Weet je al dat je een beetje op de vlag lijkt?”

Ja, knikt Cokkie. Dat zei oma daarstraks ook al tegen haar.

„Ha, Cokkie!”

Daar is Kees al.

„Dag Kees. Ik heb een ballon voor je,” zegt Cokkie.

„Fijn,” zegt Kees. „Hoe kom je daaraan?”

„Kijk,” zegt Cokkie. Ze houdt haar voet in de hoogte. „Die heb ik gekregen van de meneer uit de schoenenwinkel.”

Nu ziet Kees het ook. „Heb je sportschoenen gekregen?” vraagt hij.

Cokkie knikt blij van ja. „Zullen we om het hardst lopen?”

„Goed,” zegt Kees, „maar eerst wil ik mijn ballon opblazen.”

Hij krijgt een blauwe van Cokkie. Cokkie heeft een rode met een raar gezicht erop.

Kees blaast op zijn ballon.

Er staat een schoentje op. De ballon wordt steeds groter, en ook het schoentje wordt al maar groter. Eerst was het een klein kinderschoentje, en als Kees blijft blazen, wordt het een grote-mensenschoen. Het lijkt net of de schoen groeit. Het is een leuk gezicht.

Opeens geeft Cokkie een klap tegen de ballon.

Van schrik laat Kees de ballon los en met een raar geluid vliegt hij door de kamer.

Pfff . . . Helemaal leeg blijft hij op de grond liggen.

Kees raapt hem vlug op. Het is een fijne ballon. Hij steekt 'm in zijn broekzak.

Cokkie doet de ballon ook in haar broekzak. Ze heeft nu ook zakken, net als Kees. Fijn hoor!

Buiten spreken ze af hoe ver ze zullen hardlopen.

Ze beginnen bij opa's hekje, en ze stoppen bij de slager.

„Ik tel,” zegt Kees. Hij staat met zijn ene been naar voren.

Cokkie doet het hem na. Ze zet óók haar ene been een klein stukje voor haar andere been.

„Een, twee, drie!” Daar gaan ze.

Cokkie loopt wat ze kan.

Kees kan heel hard lopen, maar Cokkie loopt precies even hard.

Naast elkaar hollen ze over de weg.

Het zijn maar wat fijne schoenen. Zie je well Ze kan nu even hard lopen als Kees.

Cokkie kijkt niet goed uit wáár ze loopt, en bom! Pardoes vliegt ze tegen een meneer op.

De meneer valt bijna ondersteboven. Zijn hoed rolt over de straat. Hij moppert op dat wilde kind. Hij steekt zijn wandelstok in de hoogte.

Deze meneer zwaait niet zo vriendelijk naar Cokkie als die

andere meneer, toen ze een deftige dame was.
Nee. Deze meneer zwaait boos met zijn stok naar Cokkie. Hij zou haar best een tik op haar rode broek willen geven.
„Kleine ondeugd,” roept hij. „Kom eens hier! Ik zal je. Is me dat een wild kind!”
Cokkie hoort het niet. Ze is al ver weg. Ze is wel even geschrokken toen ze tegen die meneer opbotste. Maar vlug, vlug, moet ze weer achter Kees aan.
Ze wil winnen, en nu is Kees haar een klein stukje vóór.
Ze hijgt en puft. Ze wil dat kleine stukje inhalen.

Bij de slager loopt een hond.
Hij snuffelt aan de deur. Hij snuffelt op de stoep.
Het ruikt hier zó lekker!
Soms krijgt hij een stukje worst van de slager.
Het is een aardige slager.
Hij snuffelt nòg eens aan de deur.
In de winkel komen màg hij niet, dat weet hij best.
Het is een aardige slager, maar als hij zijn neus binnen de deur steekt, krijgt hij een schop.
Dat is helemaal geen pretje!
Bom-bom-bom-bom-bom-bom-bom.
De hond kijkt op. Hij ziet vier vlugge benen op zich afkomen.
Ze rennen zó hard! De hond wordt er bang van.
Komen ze hem een schop geven? Hij doet toch niets? Hij snuffelt alleen maar.
De hond gaat stijf tegen de muur staan. Hij kijkt naar die benen, en als ze vlakbij zijn . . .
„Hap,” zegt hij, en bijt in een been.
„Grrr,” gromt hij boos. „Wou je mij schoppen? Ik heb je beet, hoor!”
Cokkie geeft een gil van schrik.
Bijna had ze Kees ingehaald. Ze had die hond niet eens gezien.
„Help,” roept ze. „Help!”
Met een ruk gaat de winkel deur open.
„Los,” roept de slager. „Laat los, lelijk beest!”
Hij pakt de hond in zijn nekvel en geeft hem een schop.

Jankend laat de hond Cokkies been los.
Nu heeft hij tóch een schop gekregen, en niet eens een stukje worst.

Cokkie bibbert van de schrik. Ze kijkt naar haar been.
„Doet het pijn?” vraagt de slager. „Laat eens zien wat die ondeugende hond heeft gedaan.”

Een klein blauw plekje is alles wat er te zien is.
„Gelukkig,” zegt de slager. „Hij heeft niet doorgebeten. Alleen in je broek zitten een paar gaatjes, zie je wel?”

Nu ziet Cokkie het ook.

Twee gaatjes in haar mooie nieuwe broek. Die nare hond!
Ze gaat bijna huilen.

„Kom eens mee,” zegt de slager. „Hier, dat is voor de schrik.”
Ze krijgen allebei een groot stuk worst. Dát lusten ze well
„Dank u wel, slager,” zeggen ze allebei. „Dag slager.”

„Dag kinderen. Het beste met je broek.” Hij lacht naar Cokkie.
„Wat een aardige slager is dat,” zegt Cokkie buiten.
Dat vindt Kees ook. Zo'n lekker stuk worst. Mmmm!
„Ik heb het gewonnen,” zegt hij. „Ik was er het eerst.”
„Nietes,” zegt Cokkie. „Ik liep net zo hard als jij, hoor! Die nare hond heeft het verknoeid.”
Kees wil niet dat Cokkie boos wordt. Dan loopt ze misschien weg. Hij kan juist zo leuk met haar spelen.
„We hebben het allebei gewonnen,” zegt hij, „en als prijs hebben we een stuk worst gekregen van de slager.”
Dat vindt Cokkie leuk. Ja! Ze hebben allebei gewonnen!
Met een tevreden gezicht lopen ze naast elkaar over de straat. Ze peuzelen allebei aan een groot stuk worst.
Ze zijn wel geschrokken, maar de worst smaakt heel erg lekker.

5. Verstoppertje spelen

Het wordt een fijne logeerpartij voor Cokkie. Alles is even mooi. Ze kan elke dag buiten spelen met Kees, want het zonnetje schijnt heerlijk.

Steeds weer wil Cokkie haar rode broek aan, dat is zo'n fijnel Als het erg warm is, zegt oma: „Doe je korte broek maar aan, Cokkie. Je moet mooie bruine benen krijgen.”

Dat wil Cokkie wel, dus als oma het zegt, doet ze haar korte blauwe broek aan.

De rode vindt Cokkie veel fijner, want die heeft twee zakken. De blauwe heeft er maar één. Daar kan ze niet zoveel in doen. Ze heeft al tweemaal een kaart aan mammië gestuurd.

Op de ene kaart stond een lief wit poesje dat speelde met een bolletje wol.

Op de andere kaart stond een leuk zwart hondje met krulhaar. Niet zo'n ondeugende hond als die Cokkie heeft gebeten. Nee, een lief klein zwart hondje.

Cokkie wil ook best een hondje hebben, maar dat gaat zo moeilijk op de flat, zegt mammië altijd. Dat is wel jammer.

Poesjes wil mammië ook niet hebben.

„Ik heb al een poesje, en over een klein poesje heb ik twee poesjes,” zei ze laatst nog.

Eerst begreep Cokkie niet wat mammië bedoelde, maar nu weet ze het wel.

Cokkie is het ene poesje, en als er een kindje bijkomt, is dat het andere poesje.

Ze hoopt toch zó dat ze een broertje krijgt.

Met Kees kan ze ook zo fijn spelen.

Vandaag gaan ze naar de boomgaard van boer Peters.

Kees heeft het gevraagd en het mag.

Boer Peters heeft het erg druk. Hij moet op het land werken.

Daar is hij aan het maaien, met een grote maaimachine.

Op het land mogen Cokkie en Kees niet komen. Dat is veel te gevaarlijk. Ze mogen wel in de boomgaard. Daar is het ook heel leuk.

Cokkie gaat bloemen plukken. Er staan er nu zóveel! Ze hebben mooie lange stelen. Cokkie wil een grote bos plukken voor oma. Terwijl Cokkie bloemetjes plukt, gaat Kees mooie blaadjes zoeken.

De juffrouw op school heeft de kinderen geleerd hoe ze de blaadjes kunnen drogen.

Kees heeft een mooi boek gekregen. Daar legt hij alle blaadjes in. Het moeten wel mooie blaadjes zijn. Er mag geen scheurtje in komen.

Er mag ook geen stukje uit zijn. Kees zoekt alleen mooie gave blaadjes. Dat is wel moeilijk.

Soms klimt hij in een boom. Dan kan hij ze veel beter vinden. Kees kan goed bomen klimmen.

Cokkie probeert het ook wel eens, maar Kees kan het toch vlugger.

Cokkie plukt en plukt, en Kees zoekt en zoekt.

Soms roepen ze naar elkaar: „Kijk eens hoeveel bloemen ik al heb, Kees!” of: „Kijk eens wat een mooi blad ik hier vind, Cokkie!”

Als Cokkie een grote bos heeft geplukt, gaat ze onder een dikke boom zitten. Ze is er moe van geworden.

Na een poosje komt Kees ook bij haar zitten.

Pfff, wat is het warm in de zon.

Ze bekijken de mooie blaadjes van Kees. Hij legt zijn zakdoek op het gras en doet daar alle blaadjes in die hij heeft gevonden. Voorzichtig legt hij ze dicht tegen de boom aan in het gras. Ze mogen niet beschadigd worden.

Cokkie legt ook haar zakdoek op het gras. Ze doet er alle bloemetjes in. Die mogen niet verleppe.

Wat zal oma blij zijn! Het zijn heel mooie bloemen.

Kees en Cokkie gaan allebei in het gras liggen. Ze zijn er moe van geworden.

Eerst gaan ze een poosje uitrusten.

Cokkie luistert naar alle geluiden. Het zijn heel andere geluiden dan thuis, in de stad. Daar hoor je alleen maar het lawaai van auto's en brommers.

Cokkie vindt deze geluiden veel leuker.

Soms roept een koe: „Boeh, boeh.” Ergens ver weg blaft een hond en ze hoort de kippen van boer Peters kakelen.

Maar het allermooist vindt ze het fluiten van de vogeltjes.

Zouden vogeltjes nooit moe worden? Ze gaan maar achter elkaar door. Het is net of ze iets vertellen aan elkaar.

Cokkie zou best een vogeltje willen zijn. Het lijkt haar fijn om zo hoog in de lucht te kunnen vliegen.

„Zullen we verstoppertje spelen?” vraagt Kees.

„Ja, dat is leuk!” Meteen springt Cokkie overeind. „Ik zal 'm zijn. Ga jij je maar verstoppen.”

Ze gaat tegen de boom staan en doet haar ogen stijf dicht.

Ze telt: „Tien, twintig, veertig, tachtig, dertig, zestig, negentig, zeventig, vijftig, honderd, honderd tien. Wie niet weg is, wordt gezien. Ik kom!” roept ze heel hard.

Cokkie denkt dat ze het heel goed heeft gedaan. Die Cokkiel

Ze doet haar ogen weer open. Ze moet even aan het licht wennen. Ze had haar ogen zo stijf dicht.

Ze kijkt in het rond. Waar zou Kees zijn? Achter die dikke boom? Nee, daar is Kees niet.

Wacht, misschien is hij wel in een boom geklommen.

Cokkie loopt alle bomen langs. Ze kijkt goed tussen de blaadjes. Ze ziet Kees nergens. Waar zou hij zijn? Ze zoekt en zoekt, maar Kees is er niet.

„Kees!” roept ze. „Kees! Waar ben je?”

Maar Kees zegt niets. Hij gaat zich niet verraden! Hij heeft juist zo'n leuk plekje gevonden.

Als Cokkie blijft roepen, moet hij een beetje lachen. Zou ze hem kunnen vinden?

Opeens weet Cokkie iets. Achter het varkenshok heeft ze nog niet gekeken.

Op een holletje gaat ze er naar toe.

Ze kijkt aan de ene kant. Ze kijkt aan de andere kant. Ze kijkt erachter . . . Nee, Kees is er niet!

„Kees! Kees!” roept ze weer. Waar zou Kees toch zijn!

Dan luistert ze eens goed. Hoort ze hem lachen?

Ze roept nog eens: „Kees! Kees!”

Ja hoor! „Hi, hi, hi,” hoort ze zachtjes. Het is vlak in de buurt.

Cokkie denkt eens goed na. Het is bij het varkenshok. Niet aan de ene kant. Niet aan de andere kant. Ook niet erachter... Dan weet ze het opeens.

Heel voorzichtig gaat ze naar de voorkant. Daar is een gat. Ze steekt haar hoofd naar binnen...

Ja hoor! Ze dacht het al. Kees zit in het varkenshok. Hij ligt helemaal in het stro.

„Ja,” roept Cokkie. „Ik heb je gezien!”

Ze rent naar de boom en roept heel hard: „Buut voor het varken!”

Kees kruipt uit het varkenshok en moet zó lachen als hij hoort wat Cokkie roept.

Hij rent ook naar de boom en roept ook heel hard: „Buut vrij!”

„Niks hoor,” zegt Cokkie. „Je bent erbij. Ik heb je al gebuut.”

„Nietes,” zegt Kees. „Ik ben vrij, want jij riep buut voor het varken.”

Nu moet Cokkie ook lachen. Kees een varken!

„Het is je eigen schuld,” zegt ze. „Je was ook net een varken toen je in dat hok lag.”

„Het was toch een fijn plekje,” zegt Kees, „en je kon me bijna niet vinden.”

Dat is zo, vindt Cokkie ook, want het was heel erg moeilijk om Kees te vinden.

Nu mag Cokkie zich verstoppen. Ze heeft al iets moois bedacht.

Terwijl Kees aftelt, loopt ze vlug naar een dikke boom.

Als een haasje zo vlug klimt ze erin. Ze wil zich tussen de blaadjes verstoppen.

Toch vindt ze het plekje niet zo erg fijn. Ze durft niet zo hoog te klimmen.

Misschien ziet Kees haar al vlug, en dat vindt Cokkie niet leuk.

Kees moet naar haar ook maar eens een flink poosje zoeken.

Ze hoort hem roepen: „Zeventig, tachtig.”

„Vlug,” denkt Cokkie. „Wat zal ik doen?”

Dan weet ze het opeens. Ze heeft gezien dat de boom waar ze in is geklommen, hol is van binnen. Het is een heel dikke boom.

Hij is ook niet zo erg hoog. Cokkie kan er best in staan.

Voorzichtig laat ze zich zakken. Ze komt precies midden in de

boom terecht.

„Ik kom!” hoort ze Kees roepen.

„Net op tijd,” denkt Cokkie. Laat Kees maar eens proberen of hij haar kan vinden.

Vlak bij haar hoofd zit een gat in de boom. Daar kan ze mooi doorheen kijken.

Ze ziet Kees door de wei hollen. Hij kijkt achter bomen en klimt in bomen. Nergens kan hij Cokkie vinden.

„Cokkie! Cokkie!” roept hij.

Hij zoekt ook bij het varkenshok. Nee hoor, Cokkie is er niet! Kees begrijpt er niets van. Hij had zelf zo'n moeilijk plekje, maar nu heeft Cokkie een nog moeilijker plekje.

„Cokkie! Cokkie! Waar ben je?” roept hij weer.

Cokkie proest een beetje. Die Kees! Hij vindt haar nooit!

„Piep, piep,” roept ze zachtjes. Kees hoort het niet.

„Piep, piep,” roept ze een beetje harder. Nu hoort Kees haar well!

Cokkie is toch in de buurt. Hij gaat nog eens opnieuw zoeken. Als hij vlak bij de boom komt waar Cokkie inzit, proest ze een beetje.

Kees komt wat dichterbij. Hij heeft goed geluisterd. Het kwam uit die dikke boom.

Hij kijkt achter de boom . . . Nee, daar is Cokkie niet.

Hij kijkt omhoog tussen de blaadjes, maar ziet geen Cokkie.

Hij denkt eens goed na. Toch is Cokkie in deze boom!

Dan weet hij wat. Hij klimt in de boom. Cokkie zit vast heel

hoog tussen de blaadjes. In een wip zit hij op een tak. Stil. Hij hoort iets. Daar is het weer.

„Hi, hi, hi, hi.”

Cokkie moet zo lachen om die domme Kees die haar niet kan vinden.

Kees kijkt naar beneden. Is Cokkie dan tòch in de wei?

Hij hoort haar echt lachen.

Vlug laat hij zich uit de boom glijden.

Straks buut ze nog vrij, en dat mag niet.

Uit de boom kijkt hij om zich heen. Waar is Cokkie nu toch!

Hij hoorde haar duidelijk lachen en het was níet in de boom! Nee, het wàs op de grond.

„Hi, hi, hi!” lacht Cokkie weer. Ze moet zo lachen om Kees. Door het gaatje heen kan ze precies zijn gezicht zien. Hij kijkt zó verbaasd.

„Hi, hi, hi!”

Kees wordt een beetje boos.

„Waar ben je, Cokkiel” roept hij.

Cokkie zegt niets.

„Ik ga weg, hoor!” roept Kees nu echt boos. „Ik vind er niets meer aan!”

Daar schrikt Cokkie een beetje van.

Gaat Kees weg? Dat mag niet. Ze zijn net zo fijn aan het spelen.

Ze doet haar mond vlak bij het gaatje van de boom. Ze roept heel hard: „Ik ben hier, Kees!”

Kees schrikt zich een hoedje!

Hij staat vlak bij de boom en Cokkie gilt zó hard! Hij draait zich vlug om, want Cokkies stem klonk vlak achter hem.

Hij ziet wel een dikke boom, maar géén Cokkie.

„Hier Kees,” roept Cokkie weer. „In de boom!”

„In de boom?” zegt Kees, en hij kijkt

omhoog tussen de blaadjes.

„In de boom?“ zegt hij weer. Hij ziet niets!

„Ja hier, in de boom!“ gilt Cokkie. „Kijk maar door het gaatje.“

Door het gaatje? Kees kijkt waar Cokkies stem vandaan komt.

Ja, daar zit een gaatje in de boom. Moet hij dáár door kijken?

Hij loopt naar de boom en probeert door het gat naar binnen te kijken.

„Boeh,“ roept Cokkie heel hard. Ze heeft Kees zien aankomen. Verschrikt springt Kees achteruit. Hij moet toch wel een beetje lachen.

Hij kijkt door het gaatje naar binnen, maar het is heel donker in de boom. Hij kan Cokkie niet zien.

Cokkie kan Kees wèl zien.

„Ik kom, hoor!“ zegt ze. „Ik had toch wel een mooi plaatsje, hè? Je kon me niet eens vinden. Het was een nòg mooier plaatsje dan het varkenshok.“

Dat vindt Kees ook. Hij zou het nooit verzonnen hebben. Wegkruipen in een boom!

Cokkie probeert zich op te trekken, maar dat gaat niet zo best. Ze kan geen plekje in de boom vinden waar ze zich aan vast kan houden. Ze probeert de bovenkant van de boom te pakken. Het is maar een korte boom. Cokkie kan er nèt niet bij. Ze gaat op haar tenen staan, maar het lukt niet.

„Help eens, Kees!“ roept ze. „Trek me eens op! Ik kan er niet uitkomen!“

Kees klimt in de boom en bukt voorover. Hij voelt Cokkies hand en pakt die beet.

Hij trekt en trekt, maar Cokkie is zo zwaar. Hij trekt nog eens. Nee hoor, het lukt niet. Cokkie is véél te zwaar voor hem.

„Ik krijg je er niet uit,“ zegt Kees. „Wat moeten we nu doen?“ Ja, wát moeten ze nu doen?

Cokkie wil best weer uit de boom. Het is er zo donker en buiten schijnt de zon.

Ze denkt en denkt. Kees denkt óók mee. Hoe moet Cokkie nu uit de boom komen?

„Ik weet wat,“ zegt hij. „Ik ga boer Peters halen. Die is zo sterk! Hij kan je vast wel uit de boom krijgen.“

Op een holletje gaat hij naar het land.
Zou boer Peters het kunnen?

6. In de boom, uit de boom

Boer Peters zit juist een beetje uit te blazen.

Het is warm in het zonnetje.

Hij heeft een beker thee in zijn hand. Hij neemt een slok, en nog een slok. Hè, dat is lekker!

Met zijn rode zakdoek veegt hij zijn hoofd af. Foei, wat is het warm vandaag.

Hij neemt het laatste slokje thee en zet het bekertje in het gras, naast de fles waar de thee inzit.

Hij kijkt om zich heen. Hij heeft hard gewerkt, maar hij is nog lang niet klaar.

Met een zucht gaat hij staan. Nog een paar uurtjes hard werken, dan schiet het al mooi op.

Juist als hij naar de maaimachine wil lopen, hoort hij roepen.

„Boer Peters! Boer Peters!”

„Wat krijgen we nu?” bromt boer Peters. „Dat is Kees. Wat zullen die kwaaië apen nu weer uitgespookt hebben?”

Hij wacht tot Kees vlakbij is.

„Wat is er aan de hand? Je weet toch wel dat je niet hier op het land mag komen?”

„Ja boer Peters,” hijgt Kees. Hij heeft heel hard gelopen. „Maar Cokkie h-h-h zit in de h-h-h boom! Ze kan er h-h-h niet meer uit h-h-h.”

„Zit Cokkie in een boom?” zegt boer Peters. „En kan ze er niet meer uit? Nou, laat haar daar maar lekker zitten. Dan kan ze in ieder geval geen ondeugende dingen doen.”

Kees schrikt ervan. Cokkie in de boom laten zitten?

Hij kijkt naar boer Peters.

„Cokkie wil eruit,” zegt hij.

„Ja, en ik wil gaan werken. Ik heb het druk, dat zie je toch!”

zegt boer Peters.

Kees weet niet wat hij moet zeggen. Hij draait een beetje om boer Peters heen.

Hoe moet Cokkie nu uit de boom komen? Ze kan daar toch niet blijven zitten?

„Voor deze keer zal ik met je meegaan,” zegt boer Peters. „Maar ik wil verder niet meer van mijn werk afgehouden worden. Heb je dat goed begrepen?”

„Ja boer Peters.” Kees zucht ervan. Gelukkig! Boer Peters gaat met hem mee naar de wei.

Boer Peters is heel erg sterk. Die kan Cokkie makkelijk uit de boom halen. Op een holletje rent hij voor boer Peters uit. Hij weet precies welke boom het is.

Cokkie kijkt door het gat in de boom.

Ze hoopt maar dat boer Peters gauw komt. Ze wil weer zijn rondollen in de boomgaard.

Ze luistert of ze Kees en boer Peters al hoort aankomen.

In de verte hoort ze weer de hond blaffen, en de kippen kakelen.

Een paar koeien roepen: „Boeh, boeoh!”

In de takken boven haar hoofd zitten vogeltjes te sjilpen. Ze hebben het zo druk tegen elkaar. Zouden ze Cokkie kunnen zien in de boom?

„Hè,” denkt Cokkie, „was ik maar een vogeltje. Een mooie duif of zo. Dan zou ik zo weer, hupla, uit de boom kunnen vliegen.” Maar Cokkie is geen vogeltje, en vliegen kan ze helemaal niet! Ze luistert, en luistert.

Ja hoor! Daar hoort ze de bromstem van boer Peters al.

„In die boom, zeg je?” vraagt boer Peters aan Kees.

„Ja boer Peters. In die dikke boom zit Cokkie,” hoort ze Kees zeggen.

Ze moet weer lachen als ze aan Kees denkt, en hoe hij schrok toen ze „boeh” riep.

Ze heeft een plannetje.

Ze houdt zich muisstil.

Nu is boer Peters vlakbij. Dat ziet Cokkie door het gaatje.

Boer Peters kijkt naar boven. Waar is Cokkie dan? Ze moet toch

in déze boom zitten? Hij kijkt nog eens omhoog, en nog eens. Kees kijkt ook al omhoog. Waar kijkt boer Peters toch zo naar! Hij vergeet helemaal dat boer Peters niet weet wáár Cokkie in de boom zit.

Boer Peters denkt dat ze tussen de takken zit en er niet meer uit durft.

Hij kijkt, en kijkt. Boer Peters begrijpt er niets van.

„Kwaaie aap,” zegt hij tegen Kees. „Je hebt me toch niet voor niets van mijn werk afgehaald? Waar zit die Cokkie nou?”

„Boeh! Hier!” gilt Cokkie vlak bij boer Peters zijn oor.

Boer Peters kijkt met een verbaasd gezicht naar de boom. Die boom kan praten! Hij heeft het heel goed gehoord. De stem kwam niet bóven uit de boom, maar uit de dikke stám van de boom. Nu begrijpt hij ook waar Cokkie is.

„Kwaaie aap,” schreeuwt hij. „Wil je wel eens gauw voor de dag komen!”

Ja, dat zou Cokkie best willen, als ze maar weet hoe!

„Dat kan niet, boer Peters,” roept ze.

„Kan niet, kan niet,” bromt boer Peters. „Je bent er toch ingekomen ook!”

Boer Peters is een grote boer. Hij hoeft maar een klein eindje in de boom te klimmen.

„Vooruit! Kom hier! Steek allebei je handen omhoog.”

Hij voelt in de boom naar Cokkies handen.

„Hou vast, hoor,” zegt hij, en hij trekt . . . hij trèkt . . .

Kees staat op een afstandje te kijken.

Hij ziet eerst Cokkies handen uit de boom komen. Dan Cokkies hoofd, en na een klein poosje is Cokkie er helemaal uit.

Met een zwaai zet boer Peters Cokkie op de grond.

„Kwaaie aap,” bromt hij. „Eigenlijk moest je een pak voor die mooie broek van je hebben. Durf nòg eens in die boom te klimmen! Dan zàl ik je! Kwaaie aap!”

Cokkie is blij dat ze weer uit de boom is. Foei, wat was het daar binnen donker! Natuurlijk klimt ze er niet meer in. Kees weet nu ook van dat fijne plekje. Als ze er weer inklimt, kan ze nooit vlug naar de buut lopen. Op een holletje loopt ze weg.

Boer Peters kijkt haar verbaasd na. Wat gaat Cokkie nu doen?

Ze tikt tegen een boom en roept heel hard: „Buut vrij!”
Daar moet boer Peters zijn hoofd eens over schudden. Ze speelt gewoon door! Boer Peters begrijpt er niets van. Zo'n kleine rakker!

Hij gaat weer naar het land. Hij schudt maar steeds zijn hoofd en bromt: „Kwaaie apen zijn het. Ondeugende bengels. Wie klimt er nu zó in een boom!”

Toch moet hij er wel een beetje om lachen.

Kees is blij dat boer Peters niet boos is. Hij is ook blij dat Cokkie weer uit de boom is.

„Dat was een goed plekje, hè?” zegt Cokkie. „Je kon me lekker niet vinden. Ik heb me ook nog vrijgebuut. Zullen we het nòg eens doen?”

Maar Kees heeft geen zin meer in verstopperijtje spelen.

„Ik ga naar huis,” zegt hij. „Ik ga mijn blaadjes in mijn boek doen.”

Voorzichtig raapt hij zijn zakdoek op. De blaadjes moeten mooi gaaf blijven.

Cokkie gaat nu ook maar haar bloemetjes opzoeken.

Alleen spelen is helemaal niet leuk.

Ze gaat oma verrassen met de bloemen.

Op een holletje gaat ze Kees achterna. Oma vindt de bloemen vast èrg mooi, en ze hebben maar wàt leuk gespeeld.

7. Cokkie helpt oma

Opa en Cokkie zitten in de kamer.

Op de tafel staat de naaidoos, want oma naait.

Ze heeft al een gaatje dichtgemaakt in een handdoek en er een nieuw lusje aangenaaid. Dat heeft Cokkie er afgetrokken toen ze haar handen wilde afdrogen.

Er moet ook een nieuw knoopje aan opa's overhemd en er ligt nog een winkeljas van hem op de tafel. Hij is met zijn zak achter iets blijven haken en rtss . . . meteen was de hele zak er bijna af.

Nu moet oma het weer netjes maken. Ze heeft het er druk mee. Tòch vindt oma het niet naar. Nee hoor! Ze kijkt om zich heen. „Hè,” zegt ze. „Wat is het hier gezellig met al die mooie bloemen.”

Dat vindt Cokkie ook. Ze heeft oma er echt mee verrast.

„Tjonge, jonge,” zei ze toen Cokkie thuiskwam. „Zijn al die mooie bloemen voor mij? Heb je die zelf geplukt? Dan mag je ze ook zelf in een vaasje zetten. Kijk maar eens in de kast. Zoek maar een mooi vaasje uit.”

In de kast heeft oma grote vazen staan en ook kleine.

Cokkie vond het maar moeilijk. Toen heeft ze een mooi blauw vaasje gepakt. Daar heeft ze alle gele bloemetjes in gezet. Dat staat heel erg mooi, blauw met geel.

Maar toen had Cokkie nog een heleboel witte bloemetjes met gele hartjes.

„Wat een verwennerij,” zei oma, en Cokkie mocht nòg een vaasje uit de kast nemen. Ze heeft toen maar een glazen vaasje genomen, en daar staan nu alle witte bloemetjes in.

Het blauwe vaasje met de gele bloemen staat op de schoorsteen. Het glazen vaasje met de witte bloemen staat midden op de tafel.

Cokkie vindt het erg gezellig.

„Weet je hoe die bloemetjes heten?” vraagt oma. Ze wijst naar

het vaasje op de schoorsteen.

Cokkie weet het niet.

„Dat zijn boterbloemen,” zegt oma. Ze wijst naar de witte bloemen op de tafel. „En dat zijn madeliefjes.”

Madeliefjes, wat klinkt dat leuk.

„Maken ze boter van die bloemen?” vraagt Cokkie aan oma, en ze wijst naar de gele bloemen.

Daar moet oma een beetje om lachen.

„Nee hoor,” zegt ze. „Dat gaat moeilijk. Dan zou je wel zóveel bloemetjes moeten plukken. Ze heten zo omdat ze net zo'n mooi kleurtje hebben als de boter. Boter wordt van room gemaakt. Daarom heet ze roomboter.”

Nu weet Cokkie het ook. Natuurlijk! Roomboter! Dat lust ze juist zo graag. Dat smaakt erg lekker op haar boterham.

Terwijl oma naait, praten ze gezellig samen.

Cokkie vindt het fijn bij oma. Ze houdt heel veel van haar en ook van opa.

Ze vindt het alleen jammer dat opa soms oma komt roepen, juist als het zo gezellig is.

Nu ook weer. Opa heeft het heel erg druk in de winkel.

Cokkie heeft het al gezien door de glazen deur van de kamer. Ze zegt niets tegen oma, want dan gaat oma ook helpen in de winkel. Dan zit Cokkie weer alleen, en dat vindt ze helemaal niet leuk.

Cokkie denkt dat oma het niet merkt. Zou oma het niet merken? Haar naald gaat vlug op en neer. Ze wil zo graag voor het eten alle naaikarweitjes klaar hebben.

Daar komt opa's hoofd al om het hoekje van de deur.

„Kun je even helpen, oma? Er zijn zoveel mensen.”

„Ja hoor, ik kom,” zegt oma. Ze zucht een beetje als ze de naald op het speldenkussen steekt.

„Jammer, nu krijg ik het vast niet meer klaar voor het eten. Het is juist zo gezellig met z'n tweetjes, hè? Misschien ben ik wel vlug terug, hoor Cokkie. Dan gaan we weer fijn van de bloemetjes genieten.”

Cokkie vindt het ook zo jammer. Het is zo gezellig, samen met oma.

Ze kijkt een poosje door de glazen deur naar de winkel. Als er een mevrouw weggaat, denkt ze: „Gelukkig, daar gaat weer een mevrouw. Nu zal oma wel zo komen.”

Maar oma komt niet. Het lijkt wel of er twee mevrouwen binnenkomen als er één mevrouw weggaat. Het is heel erg druk in de winkel.

Het gaat Cokkie al gauw vervelen. Ze pruttelt een beetje. Waarom moeten al die mevrouwen nu tegelijk komen! Nu kan oma niet eens meer naaien!

De naaidoos staat op de tafel. Een lange naald met een draad erin staat recht overeind in het speldenkussen.

Oma's bril ligt ernaast. Die zet oma altijd op als ze moeilijke werkjes moet doen.

Voorzichtig pakt Cokkie de bril en bekijkt hem eens goed. Zou je daar nu echt beter mee kunnen kijken? Ze wil het best ook eens proberen.

Voorzichtig zet ze de bril op haar neus. Maar dat is raar! Cokkie ziet nu alles dubbel! Wat een rare bril is dat! Zou oma ook alles dubbel zien?

Cokkie laat de bril een beetje zakken. Hij staat nu op het puntje van haar neus. Ze kijkt over de bril heen. Dat gaat een beetje beter.

Zó kan ze alles weer goed zien.

Cokkie loopt naar de spiegel. Ze gaat zichzelf eens goed bekijken. Ze moet lachen als ze haar eigen gezicht ziet met die bril op het puntje van haar neus.

„Ik lijk wel een beetje op oma,” denkt ze. „Ja, ik bèn oma.”

Ze loopt naar de tafel en gaat op oma's stoel zitten.

Dan bedenkt ze een mooi plannetje. Ze gaat spelen dat ze oma is en ze de winkeljas van opa moet maken.

Ja, dat is leuk!

Ze pakt de jas die op de tafel ligt en zucht eens heel diep.

„Tjonge, jonge, wat een grote scheur. Die opa toch,” zegt ze.

Ze zucht nòg eens, maar nu meent ze het echt! Het is zo'n grote jas!

Ze weet niet goed hoe ze hem moet vasthouden om bij de scheur te komen.

Ze denkt even goed na en dan weet ze het al.

Eerst zet ze voorzichtig het vaasje met bloemen op de kast. Dan pakt ze de naaidoos en zet die op een stoel. Het stapeltje naaiwerk dat oma al heeft gemaakt, legt ze op een andere stoel. Nu is de tafel helemaal leeg.

„Ziezo,” zegt Cokkie. „Dat is dat. En nu die kapotte jas.”

De grote winkeljas van opa legt ze op de tafel neer. Ze strijkt hem overal goed glad. Aan de ene kant steekt een mouw naar op zij en aan de andere kant ook. Voor ze gaat naaien, doet ze alle knopen dicht.

Cokkie moet lachen als ze de jas zo netjes dichtgeknoopt ziet liggen.

Het lijkt net of opa daar zelf op de tafel ligt.

„Dag opa,” zegt ze. „Ik ga uw jas maken, maar u mag niet gillen, hoor, als ik in uw buik prik. Oma mag het niet horen, want ik wil haar verrassen.”

Voorzichtig pakt ze de grote naald van het speldenkussen af. Die kan lelijk prikken. Daar moet ze wel voor oppassen.

Ze steekt de naald in de jas en trekt de draad er doorheen. Het is gelukkig een grote naald. Nu hoeft ze niet steeds de jas op te tillen.

Ze kan zó van de ene naar de andere kant prikken.

Ze steekt en trekt . . . Het is wel moeilijk, hoor!

De bril staat op het puntje van haar neus.

Soms zucht Cokkie héél erg. „Die opa toch! Zo'n grote scheur!”

Cokkie naait maar en naait maar. Ze steekt hier en ze trekt daar.

De zak zit al bijna helemaal vast.

Als Cokkie klaar is, knipt ze de draad door met de schaar.

„Ziezo,” zegt ze, „dat is weer gebeurd.”

Ze denkt nog steeds dat ze oma is.

Omdat ze klaar is, legt ze de bril weer netjes op de tafel.

Dan gaat ze opa's jas eens goed bekijken.

Ze vindt het heel erg knap van zichzelf. Ze kan al naaien!

Het is niet zo mooi gedaan als wanneer oma het doet, maar de jas is toch weer heel. Eigenlijk is het een beetje lelijk. Zou oma het erg vinden?

De grote naald met nog maar een heel klein draadje erin steekt

ze weer rechtop in het speldenkussen.

Als oma even later de kamer binnenkomt, zit Cokkie plaatjes te kijken in een boek. Nèt alsof er niets gebeurd is.

„Hè, hè,” zegt oma. „Was me dàt een druktel! Nu kan opa het wel weer alleen.”

Dan ziet ze opa's jas op de tafel liggen. Oma lacht.

„Fijn,” zegt ze. „Heb je alvast een beetje ruimte voor me gemaakt?”

Ze kijkt naar de klok. Zou het nog kunnen? Ja, toch maar doen. Ze loopt naar de hoek van de kamer waar de naaimachine staat en zegt: „Ik zal opa's jas nog even maken. Kun jij misschien de tafel dekken, Cokkie? Dan zijn we tegelijk klaar.”

Dat wil Cokkie wel doen. Ze helpt oma graag. Cokkie lacht stilletjes.

Die oma! Ze ziet niets! Ze denkt dat de jas nog stuk is, maar die is al heel! Wat zal oma blij zijn!

„Wacht maar even. Ik zal je helpen met tafeldekken,” zegt oma.

„Dat is een beetje moeilijk voor je. Leg jij mijn bril maar op de schoorsteen, maar voorzichtig, hoor!”

Terwijl Cokkie naar de schoorsteen loopt, kijkt ze naar oma. Waarom ziet oma toch niets! O, maar dat komt natuurlijk omdat ze geen bril op heeft.

Ze loopt weer terug. „Hier oma! U moet uw bril opzetten.”

„Ja straks, Cokkie, als ik ga naaien. Nu zal ik eerst even die jas van de tafel pakken.”

Oma trekt... Wat gaat dat zwaar! Oma trekt nog eens en dan...

„Hoe kan dat?” roept oma. Ze trekt niet alleen opa's jas, maar ook het tafelkleed van de tafel af.

Oma begrijpt er niets van.

„Geef mijn bril eens, Cokkie. Nu heb ik hem tòch nodig!”

Oma kijkt naar de jas, oma kijkt naar het tafelkleed, en dan moet ze opeens heel erg lachen.

Cokkie lacht ook al, al weet ze niet goed waarom!

Op opa komt met zijn hoofd om het hoekje van de deur kijken. Niet om oma te roepen. Nee, hij wil weten waarom oma zo lacht.

„Is het erg leuk?” vraagt opa. „Mag ik ook meelachen?”

Oma knikt. „Dat mag, hoor. Kom eens hier. Ik heb zo'n mooie jas voor je. Kijk zelf maar.”

Opa kijkt eens goed en dan begint hij ook heel hard te lachen.

„Ha, ha! Wat een fijne das is dat! Die is zeker voor de kou als het winter is. Het is zo'n dikke! Ha, ha, ha!”

Als ze alle drie uitgelachen zijn, laat oma aan Cokkie zien wat er is gebeurd.

„Ik vind het fijn als je me wilt verrassen, maar kijk eens goed? Je hebt opa's jas aan het tafelkleed vastgenaaid.”

Nu ziet Cokkie het ook. Wat dom van haar. Zou het erg zijn?

„Schrik maar niet, hoor,” zegt oma. „Kijk, we doen zo!” Ze pakt de schaar en, knip-knip, in twee tellen is het tafelkleed weer los. Cokkie zucht ervan. Stel je voor dat het tafelkleed er altijd aan had moeten blijven. Dat zou toch wel een heel raar gezicht zijn. Terwijl oma op de naaimachine de jas in orde brengt, dekt Cokkie de tafel. Dat kan ze wel heel erg goed. Beter dan naaien.

Dat moet oma zelf maar doen, want dat is toch ècht nog een beetje te moeilijk voor Cokkie.

8. Een vreemde meneer

Het is helemaal donker. Het is nacht.

Cokkie ligt heerlijk te slapen.

Ze droomt dat ze een vogeltje is.

Ze zit tussen de blaadjes in een boom en kan heel ver weg kijken.

Ze heeft een brilletje op haar neus, maar daar kan ze niet zo goed doorheen kijken.

Ze schudt met haar vogelkopje. Die bril moet er maar af.

Ze schudt nog eens en nog eens.

Dat gaat moeilijk als je geen handjes hebt.

Vogeltjes hebben alleen maar pootjes.

Ze tilt haar ene pootje op en duwt tegen het brilletje.

Dat gaat beter.

Het brilletje wipt van haar kopje. Het valt naar beneden.

Het valt eerst op een takje van de boom. Dan rolt het verder op een ander takje.

Het brilletje valt steeds dieper en eindelijk komt het met een plofje op de grond terecht.

Rinkeldekink! Het brilletje valt stuk. Dat is wel jammer. Cokkie wordt er wakker van.

Ringeling, hoort ze nog eens.

„Ik ben toch wakker?”

Weer hoort ze: ringeling!

O, dat is de telefoon!

Midden in de nacht gaat de telefoon!

Opa hoort het niet. Hij slaapt.

Oma hoort het ook niet. Zij slaapt ook!

Cokkie is er wakker van geworden. Ze droomde van een brilletje dat stukviel. Rinkeldekink! Maar dat was natuurlijk óók al de telefoon. Wat moet Cokkie nu doen?

Opa wakker maken? Of oma?

Dan houdt de telefoon misschien juist op met bellen.

Cokkie weet het al. Ze wipt uit haar bed en loopt de trap af naar beneden.

Ze loopt naar de telefoon.

Die belt maar en belt maar.

„Ja, ja, ik kom al, hoor!” zegt Cokkie.

Dat zegt opa ook wel eens.

Zou Cokkie durven?

Ze vindt het wel een beetje griezelig. Wie belt er nu ook midden in de nacht!

Dan pakt ze toch maar de hoorn en duwt die tegen haar oor. De telefoon houdt op met rinkelen.

„Ja, met Cokkie,” zegt ze. Ze weet best hoe het moet.

Dan hoort ze een stem in haar oor. „Dag Cokkie. Ben jij daar?”

„Ja meneer. Ik ben Cokkie.”

Cokkie hoort iemand lachen.

„Ik ben pappie,” zegt de stem.

„Pappie?” zegt Cokkie. Wat heeft pappie dan een rare stem.

„Ja, ik ben pappie,” zegt de stem weer. „Waar is oma?”

„Oma slaapt,” zegt Cokkie, „en opa ook.”

Ze vindt het maar een vreemde pappie.

„Roep oma maar even,” zegt de stem weer.

„Oma slaapt! Dat heb ik toch al gezegd,” zegt Cokkie een beetje boos.

Ze kan toch zo maar oma niet wakker maken. Dat mag ze nooit doen, en midden in de nacht helemaal niet! Wat denkt die vreemde pappie wel. Het is vast haar pappie niet. Dat hoort ze toch zeker zó!

Daar komt de vreemde stem weer. „Luister eens goed, Cokkie. Vannacht is er een zusje geboren, en nu wil pappie dat aan oma vertellen.”

Een zusje geboren!

Hoort Cokkie dat goed? Is het dan toch pappie wel?

„Is er een zusje geboren?” vraagt Cokkie.

„Ja,” zegt de stem die helemaal niet op die van pappie lijkt. „Je hebt een heel lief zusje gekregen.”

„Fijn!” roept Cokkie.

Ze staat te dansen van plezier.

„Ik heb een zusje gekregen. Ik heb een lief klein zusje!”

Ze luistert niet eens meer naar de stem in de telefoon.

Ze denkt niet eens meer aan de telefoon.

Met een klap legt ze de hoorn neer.

Dát moet ze toch even aan opa en oma gaan vertellen.

Het is wel nacht, maar het is zulk groot nieuws!

Ze holt de trap weer op. Bom-bom-bom!

Wat maakt die Cokkie een lawaai!

Ze bonkt op de deur van de slaapkamer waar opa en oma slapen.

Ze roept: „Opal Oma! Ik heb een zusje! Ik heb een zusje!”

Met een zwaai gaat de deur open.

Daar staat oma in haar nachtjapon. Ze kijkt erg verschrikt.

„Wat is er, Cokkie? Je bent toch niet ziek? Wat is dat allemaal voor lawaai?”

Cokkie denkt er helemaal niet meer aan dat het nog nacht is. Ze danst in het rond van plezier.

„Ik heb een zusje! Ik heb een zusje!” roept ze maar steeds.

„Een zusje?” vraagt oma. „Hoe kan dat dan? Hoe weet je dat?”

Opä komt ook al uit bed.

Hij begrijpt er óók al niets van.

Hij zoekt eerst zijn sloffen maar eens op.

Die Cokkie is me er één! Wie maakt er nu zoveel lawaai midden in de nacht!

„Wie heeft je dat verteld?” vraagt opa ook al aan Cokkie.

Ze heeft niet eens gehóórd dat oma het vroeg.

„Vooruit! Zeg op!”

Opa trekt Cokkie aan haar arm. Ze blijft maar in het rond dansen.

Opa pakt Cokkie heel stevig beet. Nu moet ze wel stil blijven staan.

„Er was een vreemde meneer aan de telefoon, en die heeft het gezegd,” zegt ze eindelijk.

„Een vreemde meneer? Aan de telefoon?”

Oma rent de trap al af, zo vlug ze maar kan.

Op a loopt achter haar aan. Hij kan het niet zo vlug als oma.

Helemaal achteraan komt Cokkie. Het gaat haar allemaal veel te langzaam.

Ze zou wel willen roepen: „Een beetje harder lopen, opa!” maar dat durft ze toch niet.

Oma staat al bij de telefoon.

Ze begrijpt er niets van. De telefoon ziet er heel gewoon uit.

Er is helemaal geen meneer die oma iets wil vertellen.

De hoorn ligt netjes op zijn plaats.

„Welke meneer heeft jou dat verteld?” vraagt oma aan Cokkie.

„En hoe heeft hij dat gedaan?”

„In de telefoon was pappie,” zegt Cokkie. „Maar het was pappie niet, want hij praatte heel anders. Die meneer zei dat ik een zusje heb gekregen!”

Oma schudt haar hoofd.

Die domme Cokkie heeft natuurlijk de hoorn weer neergelegd.

Nu kan niemand meer met pappie praten. Oma kan pappie niet terug bellen. Cokkies pappie heeft de telefoon niet in huis. Hij moet als hij wil bellen naar de telefooncel op de hoek van de straat.

„Wat jammer,” zegt oma. „Nu kan ik niet met pappie praten. Nu is de verbinding verbroken. Een volgende keer moet je de hoorn ernaast leggen, hoor!”

Cokkie begrijpt het niet helemaal.

Oma wil met pappie praten, maar het was ècht een vreemde meneer!

Dan rinkelt opeens weer de telefoon.

Op a en oma grijpen er allebei tegelijk naar.

Oma heeft hem het eerst te pakken.

„Ja, hallo,” zegt ze. „Ja Wim, ben je daar?” Ze luistert even en roept dan: „Een dochtertje? Dus Cokkie heeft een zusje gekregen? Wel, wel, wat is dat fijn!”

Cokkie danst weer in het rond.

„Dat wist ik al! Ik heb een zusje!” roept ze steeds weer. Ze maakt zoveel lawaai! Oma kan bijna niet horen wat er in de telefoon wordt gezegd.

„Stil even, Cokkie. Ik kan pappie niet goed verstaan. Even rustig zijn. Dan mag jij straks ook nog met pappie praten.”

„O,” denkt Cokkie, „nu is pappie ècht aan de telefoon.” Ze gaat vlak naast oma staan en probeert of ze hem kan horen. Ze hoort niets.

Oma praat en praat . . .

Opa wil ook wel eens iets zeggen. Hij staat óók vlak naast oma, net als Cokkie. Maar oma merkt er niets van dat opa en Cokkie ook allebei iets tegen pappie willen zeggen. Ze praat maar en praat maar.

Opa en Cokkie worden er ongeduldig van.

Hè, hè! Eindelijk houdt oma op met praten.

„Hier,” zegt ze, en ze houdt de telefoonhoorn voor zich uit.

Opa en Cokkie grijpen er allebei tegelijk naar. Ze beginnen allebei tegelijk te praten.

Oma moet erom lachen.

„Laat opa eerst maar even,” zegt ze tegen Cokkie.

Gelukkig praat opa niet zo lang met pappie als oma heeft gedaan.

Als Cokkie aan de beurt komt, roept ze hard: „Dag pappie! Fijn hè, dat ik een zusje heb gekregen.”

„Ja Cokkie,” zegt een vreemde stem. Is dat pappie nu of een vreemde meneer? De stem gaat verder, en Cokkie luistert héél goed: „Ben je er blij mee? Het is een heel lief kindje. Zaterdag komt pappie jullie halen. Opa en oma en jou. Is dat goed?”

„Ja meneer,” zegt Cokkie. „Dat is best.” Ze heeft het goed gehoord. Dit is pappie niet! Ze weet best hoe pappie praat. Heel anders dan deze meneer het doet.

„Tot zaterdag, hoor. En lief zijn bij oma,” zegt de stem weer.

„Ja meneer,” zegt Cokkie.

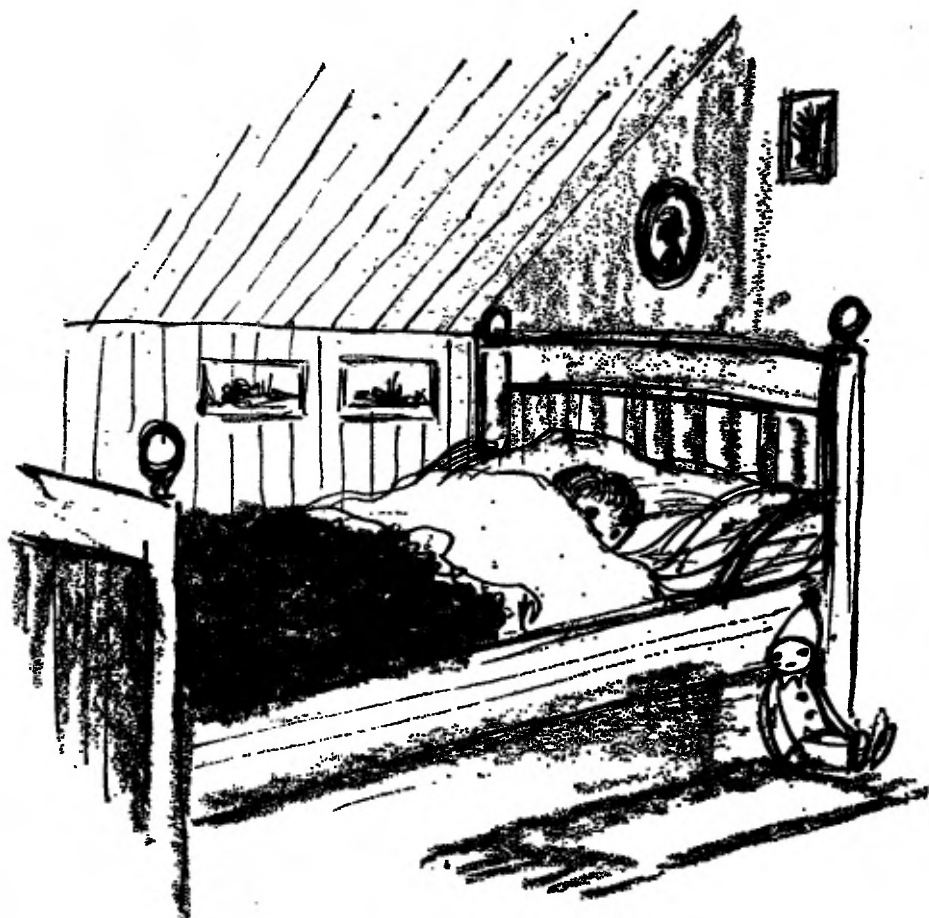
„Dag Cokkie.”

„Dag meneer.”

Cokkie legt de hoorn neer. Ze begrijpt er niets van. Oma zegt dat het pappie is, maar pappie praat heel anders. Ze denkt aan wat de meneer heeft gezegd. Zaterdag komt pappie haar halen, en opa en oma ook.

„Hoeveel nachtsjes moet ik nog slapen?” vraagt Cokkie.

„Nog vier,” zegt oma. „En nu gaan we ook nog een lekker dutje doen. Het is nog nacht. Ga je mee naar boven?”

Oma stopt Cokkie lekker onder de dekens.

„Ga nu maar fijn slapen, Cokkie. Droom maar van je nieuwe zusje.”

Dat wil Cokkie best. Maar slapen is moeilijk als je zo blij bent. Want dat is Cokkie! Heel, héél erg blij! Hé, kon ze het nu maar aan iemand vertellen. Maar dat gaat niet midden in de nacht. Iedereen slaapt!

Kees slaapt en de buurvrouw ook! Nee, Cokkie kan het aan

niemand vertellen dat ze zo'n lief klein zusje heeft gekregen. Aan niemand? Opeens weet Cokkie het. Natuurlijk! Ze kan het wèl aan iemand vertellen.

Onder de dekens vouwt ze haar handen samen. Ze doet allebei haar ogen dicht. Niet omdat ze slaapt. Nee, Cokkie bidt! Ze zegt: „Lieve Here Jezus, er is zo iets fijns gebeurd. Ik heb een heel lief zusje gekregen, dat heeft die vreemde meneer gezegd. Ik wil het zo graag aan iemand vertellen, maar iedereen slaapt. Daarom vertel ik het aan U. Mammie zegt dat U altijd luistert, óók als het nacht is. Bent U nu ook zo blij als ik ben? Amen.”

Cokkie doet haar ogen weer open. Nu heeft ze tòch over haar zusje kunnen praten. Morgen gaat ze direct naar Kees. Hij moet het ook weten!

Maar eerst gaat ze slapen, anders is ze niet op tijd wakker.

Misschien droomt ze nu wel van het nieuwe zusje.

Dromen van een nieuw zusje is nog veel leuker dan dromen van een vogeltje met een brilletje op zijn neus.

Al heel gauw vallen Cokkies ogen dicht en gaat ze op reis naar dromenland.

9. Een toverdraadje

Wat kunnen vier dagen lang duren!

Ze komen bijna niet om, denkt Cokkie wel eens.

Ze helpt, net als altijd, oma.

Ze sjouwt, net als altijd, met dozen voor opa.

Ze speelt, net als altijd, met Kees.

En tòch lijkt het of de dagen veel langer zijn.

Ze denkt soms dat de klok stilstaat, zó lang duren de dagen.

Oma lacht er maar een beetje om.

„Je bent een juffertje ongeduld,” zegt ze tegen Cokkie. „Het is heus gauw zaterdag, hoor. Dan komt jouw pappie ons allemaal halen.”

Oma is heel erg blij met het nieuwe kindje, en opa ook.

Toen Cokkie wakker werd na die vreemde nacht, dankte opa de Here God voor het nieuwe kindje.

Hij vroeg of de Here voor het nieuwe zusje wilde zorgen, net zo als voor hen allemaal.

Cokkie luisterde heel eerbiedig en toen opa „Amen” zei, had ze gezegd dat ze het midden in de nacht al aan de Here Jezus had verteld.

„Dus jij hebt de Here God al bedankt voor je nieuwe zusje,” zei oma toen.

„Nee, niet bedankt! Ik heb het aan de Here Jezus verteld. Dat is toch ook wel goed?” had Cokkie gevraagd.

„Ja, het is wel goed,” zei oma, „maar we moeten de Here God altijd danken voor alle fijne dingen die gebeuren in ons leven, dus ook voor jouw zusje.”

Ja, dat zei mammië ook altijd. Cokkie had er helemaal niet aan gedacht.

„Het geeft niet, hoor.” Oma streek met haar hand over Cokkies krullebol. „Je bent nu nog klein. Maar je moet wel proberen eraan te denken. Nu heeft opa het voor ons alle drie gedaan, dus is het toch in orde.”

Cokkie was maar wat blij dat opa er wèl aan had gedacht, want vergeten om te bedanken was niet goed, dat wist ze wel. En de Here Jezus wilde ze toch ècht geen verdriet doen.

Op een middag zegt oma tegen Cokkie: „Nu moet je je broek eens uitdoen en je heel netjes aankleden. Zoek maar een mooie jurk uit, dan mag je mee. We gaan iets kopen voor je nieuwe zusje.”

Dat hoeft oma geen tweemaal te zeggen.

In een wip heeft Cokkie haar broek uit. Haar blauwe schoenen met witte veters zet ze netjes in de keuken.

Dan gaat ze eerst haar handen wassen.

„Heb ik nog een vieze toet?” vraagt ze aan oma.

Oma kijkt eens goed.

„Een klein beetje wel. Kom maar eens hier.”

Oma pakt een washandje en wast Cokkie schoon.

Ze zingt er een leuk versje bij. Het klinkt zo:

„Zeep en water zijn zo goed,
voor een vieze zwarte toet.
Alle vlekjes was ik weg.
O, wat ruik jij lekker, zeg!”

Cokkie moet erom lachen. Die oma! Ze verzint altijd weer iets leuks.

Lekker fris gewassen gaat Cokkie naar boven.

Ze wil heel erg netjes zijn nu ze met oma uitgaat.

Er hangen vier jurkjes in de kast. Dat wordt moeilijk zoeken voor Cokkie. Ze vindt ze allemaal even leuk.

Dan pakt ze tòch de wit met gele jurk. Er zitten rode strikjes op en er is een heel mooie band bij.

Ja, die vindt ze toch wel de allermooiste.

Ze doet eerst een paar schone witte sokjes aan en haar witte schoenen. Dan doet ze de jurk over haar hoofd.

Ze probeert of ze de knoopjes op haar rug vast kan maken, maar dat gaat niet zo best.

Dat moet oma dan maar even doen.

Cokkie loopt de trap af. Gelukkig, oma is in de kamer.

„Oma, wilt u mijn knoopjes vastmaken?” vraagt Cokkie.

„Natuurlijk kindje. Kom maar hier. Tjonge, jonge, wat zie jij er deftig uit! Ik zou bijna niet meer weten hoe je er uit ziet met een jurk aan,” zegt oma.

Dat wil Cokkie wel geloven! Ze heeft iedere dag een broek aan en haar jurkjes blijven allemaal in de kast hangen.

Alleen op zondag heeft Cokkie een jurk aan. Dat moet van oma.

„De hele week mag je ravotten,” heeft oma gezegd toen ze kwam logeren, „maar op zondag wil ik een net meisje zien.”

Dus heeft Cokkie als het zondag is een jurk aan, net als nu.

Oma doet alle knoopjes dicht en maakt een heel mooie strik van de rode band.

„Zo jongedame,” zegt ze, „nu nog even je krullebol in orde maken en dan gaan we op stap.”

Even later loopt Cokkie achter oma aan door de winkel.

„Dag opa. Ik ga met oma mee.”

„Dag jongedame. Zullen jullie iets moois uitzoeken?”

Ja hoor, knikt Cokkie, en ze lacht.

Die opa!

Achter oma's rug heeft hij vlug een snoepje in Cokkies mond gestopt.

Als oma het wist!

Ze houdt niet van snoepers, zegt ze iedere keer als opa het doet, maar toch lacht ze er altijd een beetje bij.

Buiten geeft Cokkie oma een hand, en zo gaan ze samen op zoek naar een winkel, waar kleertjes voor baby'tjes worden verkocht. Het gebeurt niet dikwijls dat Cokkie met oma boodschappen gaat doen.

„Oma moet dicht in de buurt blijven,” zegt opa altijd, „want als ik zoveel dames tegelijk in de winkel krijg, word ik maar zenuwachtig.”

Oma en Cokkie lachen hem altijd uit als hij dat zegt, en dan verdwijnt hij maar weer vlug naar de winkel.

Veel te vlug naar Cokkies zin zijn ze waar ze wezen moeten.

Oma weet precies de weg en even later stappen ze de winkel binnen.

Wat een mooie dingen zijn hier allemaal.

Midden in de winkel staat een prachtige wieg.

Cokkie gaat eens kijken.

In de wieg ligt een grote pop. Zo'n pop zou Cokkie ook best willen hebben, en die mooie wieg erbij!

Maar ze heeft nu een lief zusje, en dat is veel fijner dan een pop.

Oma staat bij de toonbank.

De juffrouw van de winkel laat allemaal mooie jurkjes zien.

Heel kleine jurkjes.

Het lijken wel poppejurkjes.

Cokkie gaat eens kijken wat oma nu doet. Oma gaat toch geen poppejurkje kopen?

„Welke vind jij mooi voor je zusje, Cokkie?” vraagt oma. „Help eens mee uitzoeken.”

Cokkie kijkt naar oma.

„Die zijn allemaal veel te klein,” zegt ze. „Mijn zusje is véél groter.”

Oma lacht, en de juffrouw lacht ook.

„Je hebt maar een klein zusje gekregen, hoor!” zegt oma. „Geen groot zoals jij! Dit zijn echt jurkjes voor kleine baby’tjes.”

Cokkie begrijpt er niets meer van. Zijn die kleine jurkjes voor háár zusje? Dan heeft ze wel een héél klein zusje gekregen! Maar oma zal het wel weten.

Ze helpt nu ook met uitzoeken.

Oma koopt een wit jurkje met blauwe roosjes erop. Het is heel erg mooi.

„Nu mag jij nog iets uitzoeken voor je zusje,” zegt oma.

Dat is moeilijk!

De juffrouw zet een grote la op de toonbank, met allemaal beestjes erin.

„Vind je dit leuk?” vraagt ze aan Cokkie.

Cokkie kijkt eens goed.

In de la liggen hondjes en poesjes en eendjes. Het zijn er zoveel!

„Ja,” zegt ze. „Deze vind ik leuk.”

Ze pakt een wit hondje. Ze doet het een beetje wild. Ze knijpt in het beestje, en dan hoort ze: „Ieuw!!”

Cokkie laat van schrik het hondje weer vallen.

Dat beestje lééft!

Ze dacht dat het een speelgoedhondje was, maar dit hondje gaf een schreeuw!

Oma lacht een beetje.

„Vind je dat hondje leuk, Cokkie? Dan mag jij dat aan je zusje geven.”

„Dat hondje lééft!” zegt Cokkie. „Kan ze daar dan mee spelen? Misschien bijt hij haar well!”

Ze denkt weer aan de hond bij de slager. Die heeft Cokkie in haar been gebeten. Ze heeft er nog twee gaatjes van in haar broek.

Stel je voor dat dit hondje haar zusje bijt!

Nu moet de juffrouw ook lachen.

Ze pakt het hondje en houdt het vlak voor Cokkies gezicht.

Ze knijpt in het buikje en nu hoort Cokkie weer: „Ieuw, ieuw, ieuw!”

„Zie je well! Dat hondje leeft!” zegt ze.

„Houd het eens vast,” zegt de juffrouw. „Kijk, dan moet je hier op drukken. Je hoeft helemaal niet bang te zijn. Het is heus een speelgoedbeestje.”

Cokkie kijkt eerst eens heel goed. Nee, het lijkt wel op een hondje, maar helemaal ècht ziet het er toch niet uit.

Voorzichtig pakt ze het beestje vast. Het is lekker zacht.

„Knijp maar een beetje,” zegt de juffrouw.

Cokkie drukt haar vingers in het hondebuikje, en ja hoor, „Ieuw, ieuw,” hoort ze.

Nu schrikt ze er niet meer van. Ze moet erom lachen. Dat is een leuk hondje! Het lijkt net echt, maar het leeft niet. Het is toch een speelgoedhondje.

De juffrouw maakt er een mooi pakje van.

Cokkie kan bijna niet wachten tot het zaterdag is. Ze wil zo graag weten of het nieuwe zusje haar hondje ook leuk vindt.

Als ze thuishomen, vraagt opa:

„Hebben jullie iets moois uitgezocht?”

Cokkie vertelt van het hondje dat „Ieuw” zegt.

„Dat is leuk,” zegt opa. „Mag ik het eens zien?”

„Zaterdag,” zegt oma. „Het zit nu zo netjes ingepakt. Het is jammer om het papier stuk te maken.”

Nu moet opa óók al wachten tot het zaterdag is, net als Cokkie. Cokkie gaat naar Kees.

Ze wil hem vertellen van dat leuke hondje.

Kees heeft een boze bui. Hij is een klein beetje jaloers op Cokkie. Hij zou ook best een klein zusje willen hebben. Hij heeft alleen maar grote broers. Wel vier!

Daarom zegt hij: „Ik vind speelgoedhondjes helemaal niet leuk. Een echt hondje is veel leuker.”

Ze krijgen bijna een beetje ruzie.

Kees wil maar niet begrijpen dat Cokkie geen echt hondje aan haar zusje kan geven.

„Honden bijten,” zegt Cokkie. „Die nare hond heeft in mijn broek ook al gaatjes gebeten.”

„Het is toch een rare broek,” zegt Kees.

Dan wordt Cokkie echt boos.

„Je hebt zelf een rare broek! Je hebt niet eens een mooie jurk, zoals ik.”

Cokkie heeft nog geen tijd gehad om haar jurk uit te doen. Ze wilde zo graag aan Kees van het hondje vertellen.

„Pfff,” zegt Kees. „Een jongen met een jurk! Ik wil niet eens een jurk hebben. En die jurk van jou vind ik ook niet mooi. Er hangt een draad aan. Het is een gekke jurk.”

Nu wordt Cokkie toch zó boos! Ze stampvoet van boosheid. Haar mooiste jurk nog well!

„Dit is geen gekke jurk, en ik zie helemaal geen draad,” roept ze kwaad.

„Wel waar,” schreeuwt Kees. „Daar zit een draad.”

Hij wijst op zij naar Cokkies jurk.

Nu ziet Cokkie het ook! Ja, daar hangt een draad!

„Het is maar een klein draadje,” zegt ze. „Dat kan oma er best afknippen.”

„Dat hoef je toch niet af te knippen,” zegt Kees. „Dat kun je er best aftrekken!”

„Doe jij het dan,” zegt Cokkie. „Zelf kan ik er niet zo goed bij.”

„Dat is goed,” zegt Kees.

Hij pakt het draadje en trekt er een beetje aan.

„Krak” gaat het. Maar dat is niet het draadje. Het draadje is sterk! Nee, dat doet de jurk!

Weer trekt Kees een beetje.

Het draadje wordt wel langer, maar wil niet stuk.

„Trek dan toch, joh!” roept Cokkie.
Ze kijkt achterom. Waarom duurt het toch zo lang!
Dan trekt Kees héél hard.
Maar dat is vreemd! De draad wil niet stuk. Hij wordt alleen
maar heel erg lang. Dat is een toverdraad!
Weer geeft Kees een harde ruk. Maar dan!!! O, dan ziet hij
opeens iets verschrikkelijks!
Cokkies jurk gaat zo maar van elkaar!
Er komt een groot gat waar het draadje heeft gezeten.
Met een benauwd gezicht zegt hij: „Je jurk is kapot.”
„Mijn jurk kapot? Hoe kan dat?” vraagt Cokkie verschrikt.
„Dat draadje wil niet stuk,” zegt Kees. „Nu hangt er een hele

lange draad aan je jurk. Voel maar, er zit een groot gat van achteren in je jurk.”

„Dat is jouw schuld!” gilt Cokkie. „Ik speel niet meer met jou. Eerst zeg je dat ik een rare broek heb, en nu maak je ook mijn jurk nog stuk. Ik zal het tegen oma zeggen, hoor! Het is jouw schuld!”

Cokkie rent weg. Met twee handen houdt ze haar jurk vast.

Wat zal oma wel zeggen!

Als ze langs de winkel loopt, ziet ze dat oma daar bezig is. Cokkie loopt vlug achterom en sluipt de trap op naar boven.

Daar doet ze haar jurk uit.

Ze kan niet alle knoopjes los krijgen en het kraakt een beetje als ze de jurk over haar hoofd trekt.

„Och,” denkt Cokkie een beetje verdrietig, „hij is toch al stuk. Ik hoef er nu niet zuinig meer op te zijn.”

Ze doet haar rode broek weer aan en hangt de jurk netjes in de kast.

Ziezo, nu ziet niemand er iets van.

Aan oma vertellen, zoals ze tegen Kees zei, nee, dat durft ze echt niet.

10. Duurt een dag altijd zo lang?

Eindelijk is het zaterdag.

Cokkie heeft alle nachtjes geteld.

Ze vindt het logeren bij opa en oma heel erg fijn!

Dáárvoor wil Cokkie niet naar huis. O neel Ze wil nõg wel vier weekjes bij opa en oma logeren.

Opa heeft Cokkie al een paar keer geplaagd: „Waarom wil je toch zo graag naar huis? Je vindt het hier zeker niet zo èrg fijn.”

Maar dàt is het niet. Neel!

Cokkie is nieuwsgierig naar haar nieuwe zusje!

Ze wil zó graag dat nieuwe kleine kindje zien.

Dáárom wil Cokkie zo graag naar pappie en mammie toe.

Opa en oma hebben een heel mooi kaartje gekregen.

Maar niet alleen opa en oma!

Neel De post bracht óók een kaartje mee voor Cokkie. Haar naam stond op het enveloppe.

Op het kaartje is een heel leuk wiegje getekend. In dat wiegje ligt een baby'tje.

„Kijk,” zei oma, en ze wees naar het baby'tje, „dat is nu je kleine zusje.”

Daar moest Cokkie toen eens extra goed naar kijken. Zou dát nu haar zusje zijn? Ze kon het niet zo goed zien, want het was een piepklein wiegje met een nõg kleiner kindje erin.

Maar er stond nog veel meer op het kaartje. Oma las het hardop voor.

Nu weet Cokkie ook hoe haar zusje heet!

Het kleine kindje heet Anneke.

Dat vindt Cokkie een leuke naam.

„Anneke . . . Anneke . . . Anneke . . .” heeft ze wel driemaal achter elkaar gezegd.

Eerst klonk het nog een beetje vreemd, maar nu niet meer.

„Anneke heet naar je andere oma,” zei oma toen ze het hoorde.

„Jij heet precies eender als mammie en ik. Ik heet Cornelia. Je mammie noemen we Cor, en omdat we niet in de war willen raken, zeggen we tegen jou Cokkie.”

Dát vindt Cokkie leuk!

Ze heten allemaal eender, en toch is iedere naam een klein beetje anders.

Kees en de buurvrouw vonden Anneke óók een leuke naam.

Cokkie vertelt aan iedereen van haar kleine zusje.

Bijna iedereen zegt dat ze ook best een klein zusje willen hebben.

Dat kan natuurlijk niet.

Cokkie is maar wát blij dat het nieuwe zusje van haar is.

Ze is al helemaal vergeten dat ze liever een broertje wilde hebben. Gelukkig maar!

Nu is het dan eindelijk zaterdag.

Vanavond om zes uur komt pappie hen halen.

Oma moet nog zóveel doen, maar Cokkie helpt flink mee.

**Ze zoekt al haar speelgoed bij elkaar en doet het netjes in de tas.
Straks doet oma al haar kleertjes in de koffer.**

Dat moet heel erg netjes gebeuren.

Cokkie vindt het te moeilijk, daarom doet oma het maar.

Om zes uur doet opa altijd de winkel deur op slot. Dan kunnen er geen mensen meer binnenkomen om een pakje boter of een kilo suiker te halen.

„Als de mensen zo dom zijn om iets te vergeten, moeten ze maar terugkomen als de winkel open is,” zegt opa altijd.

Nu kunnen de mensen morgen geen suiker of boter of andere boodschappen komen halen.

Niet alleen omdat het zondag is, want dan is de winkel altijd gesloten.

Nee. Opa en oma gaan met vakantie!

Ze gaan met Cokkie mee en blijven een hele week bij pappie en mammie logeren.

„Ik wil je nieuwe zusje ook wel eens zien,” heeft oma gezegd.

„Boffen wij even dat het in de vakantietijd is gekomen. Nu kan ik meteen mammie een beetje helpen, want ze zal het druk hebben met zo'n klein kindje erbij.”

Cokkie vindt het zó fijn!

Het is altijd zo gezellig met opa en oma erbij, en nu ook nog dat nieuwe zusje!

Hè, was het maar zes uur.

Cokkie heeft wel tien keer gevraagd hoe laat het is.

Eerst was het halftwee. Toen kwart voor twee. Om twee uur vroeg Cokkie het weer aan oma. Zo is het de hele middag al gegaan.

Nu is het vier uur.

Cokkie zucht een beetje. Pas vier uur! Wat duurt het toch lang! Ze weet ook niet goed wat ze moet doen.

Op Kees is ze nog boos. Ze wil hem niet meer zien. Ze wil ook niet meer met hem spelen.

Het is Kees zijn schuld dat haar jurk stuk is.

Ze gaat vandaag toch weg. Dan kan hij ook niet meer zeggen dat ze met een rare broek aan loopt.

Zou het echt een rare broek zijn?

Ze kijkt eens goed. De broek is een beetje vuil, en er zitten ook een paar gaatjes in, maar raar, nee, dat kan Cokkie toch niet vinden.

„Oma,” vraagt ze, „vindt u dit een rare broek?”

„Een rare broek? Waarom?” vraagt oma. Ze kijkt een beetje verbaasd.

Wat bedoelt Cokkie nu? Ze wilde toch zo graag een broek hebben?

„Och, zo maar,” zegt Cokkie. Ze durft niet te zeggen dat Kees het heeft gezegd. Dan moet ze het ook van haar kapotte jurk vertellen.

„O,” zegt oma. „Ik begrijp het al. Je wilt er zeker mooi uit zien als je naar je zusje gaat. Weet je wat? Ga je nu maar verkleden. Zoek maar een mooie jurk uit. Ik kom ook zo meteen naar boven om je kleertjes in de koffer te doen.”

„Fijn!” roept Cokkie, en met een blij gezicht rent ze de trap op naar boven.

Nu duurt het vast niet zo lang meer.

Cokkie doet de kastdeur open.

Ja, nu wordt het moeilijk. Welke jurk zal ze aandoen?

De wit-gele met de rode strikjes is de allermooiste, maar die is stuk.

Die akelige Kees! Het is zijn schuld! Waarom moest hij zo hard aan dat draadje trekken?

Cokkie kijkt en denkt . . .

Ze wil er zo graag mooi uit zien.

De rode dan maar? Maar die heeft mouwtjes! Cokkie wil liever een jurk aan zonder mouwtjes.

Ze heeft zulke bruine armen gekregen. Die moet ze toch echt aan mammi laten zien.

„Hoe is het, Cokkie? Ben je al klaar?”

Daar is oma al. Ze kijkt om het hoekje van de kamerdeur.

„Heb je je broek nog aan?”

„Ja oma, ik weet niet welke jurk ik aan moet doen,” zegt Cokkie.

„Weet je niet welke jurk? Kom maar eens hier, dan zal ik je helpen met uitzoeken. We nemen de allermooiste. Laat eens zien . . . dat is deze!”

Oma pakt de wit-gele jurk uit de kast. Maar dan zet ze grote open op.

„Wat krijgen we nu? Zijn de kaboutertjes ondeugend geweest? Je mooie jurk is stuk. Hoe komt dat?”

Dan vertelt Cokkie alles. Van het draadje dat een toverdraadje werd toen Kees eraan trok. Dat haar jurk stukging, en ook dat ze het niet aan oma durfde te vertellen.

„Dom kindje,” zegt oma. „Had het toch maar gedaan. Het was toch een ongelukje. Kees kan er heus niets aan doen. Zulke dingen gebeuren wel eens meer.”

Oma zucht een beetje.

Die domme Cokkie!

Ze heeft het toch al zo druk en nu moet ze ook de jurk nog naaien.

Oma vindt dit ook de mooiste jurk. Ze wil dat Cokkie er netjes uit ziet.

„Weet je wat,” zegt ze. „Ik doe al jouw kleertjes in de koffer.

Zoek jij ondertussen de naaidoos op. Zet de doos maar netjes op de tafel.”

Cokkie rent de trap af. Gelukkig! Oma is niet boos en ze mag toch haar mooie jurk aan.

Voorzichtig pakt ze de naaidoos uit de kast en zet hem op de tafel. Ze wil graag oma helpen, dus daarom doet ze het deksel alvast open.

Ze pakt een klosje wit garen en knipt er een heel lange draad af met de schaar.

Dan gaat ze een naald opzoeken.

Ze pakt eerst een kleine naald. Ze wil de draad in het oogje doen.

Maar dat is moeilijk!

Ze probeert het steeds opnieuw.

Nee hoor, het gaat ècht niet!

Nu begrijpt Cokkie meteen waarom oma altijd haar bril opzet als ze gaat stoppen en naaien.

Maar door oma's bril kan Cokkie niets zien. Dat weet ze nog wel van die andere keer toen ze zelf ging naaien.

Cokkie denkt eens goed na. Hoe krijgt ze nu die draad in de naald.

O, maar dan weet ze het al.

In een doosje bewaart oma al haar naalden.

Grote en kleine, van alles door elkaar.

Cokkie pakt het doosje en zoekt er de allergrootste naald uit.

Het is een heel dikke, met een groot oog erin.

Nu zit de draad in een wip in de naald.

Ziezo, dat is gebeurd.

Als oma in de kamer komt, ligt alles al klaar op de tafel.

De grote naald met een lange witte draad erin. De schaar, en oma's vingerhoed.

„Nu ga ik eerst je jurk maken,” zegt oma.

Ze zet haar bril op.

„Zo, nu kan ik alles veel beter zien.”

Ze wil de naald pakken, maar dan begint oma toch zo te lachen.

„Ha, ha, ha, ha! O Cokkie, moet ik met die grote naald jouw jurk dichtmaken? Kijk eens, die naald is bijna net zo groot als

het gat.”

Cokkie ziet het ook. Met één grote steek kan oma het hele gat dichtnaaien.

„Deze naald gebruikt opa wel eens als hij een zak moet naaien,” zegt oma. „Daar moet je een dikke stevige naald voor gebruiken. Voor jouw mooie jurk zullen we toch maar een kleine nemen. Anders prik ik er allemaal gaten in. Dan gaat je jurk juist stuk en hij moet weer netjes worden.”

Dat vindt Cokkie ook. Ze kijkt hoe oma het doet.

Hier een steekje. Daar een steekje. Na een poosje is er niets meer van het gat te zien.

In een wip heeft Cokkie zich verkleed.

Ze bekijkt zich eens goed in de spiegel. Ze draait heen en weer van de ene kant naar de andere kant.

Ja hoor, ze ziet er mooi uit.

„Kleine ijdeltuit,” zegt oma. „Ga jij buurvrouw en Kees maar gedag zeggen. Als pappie straks komt, is er misschien geen tijd meer voor.”

Kees gedag zeggen? Cokkie is toch boos op Kees?

Ze denkt eens goed na. Is ze nog wel boos op Kees? Ze kan toch wel leuk met hem spelen.

Haar jurk is nu ook weer heel, en oma heeft gezegd dat Kees er niets aan kon doen.

Nee, Cokkie weet zeker dat ze niet meer boos op hem is.

Ze trippelt als een echte jongedame door de tuin naar buurvrouw.

„Dag buurvrouw,” zegt ze. „Ik ga straks met pappie mee.”

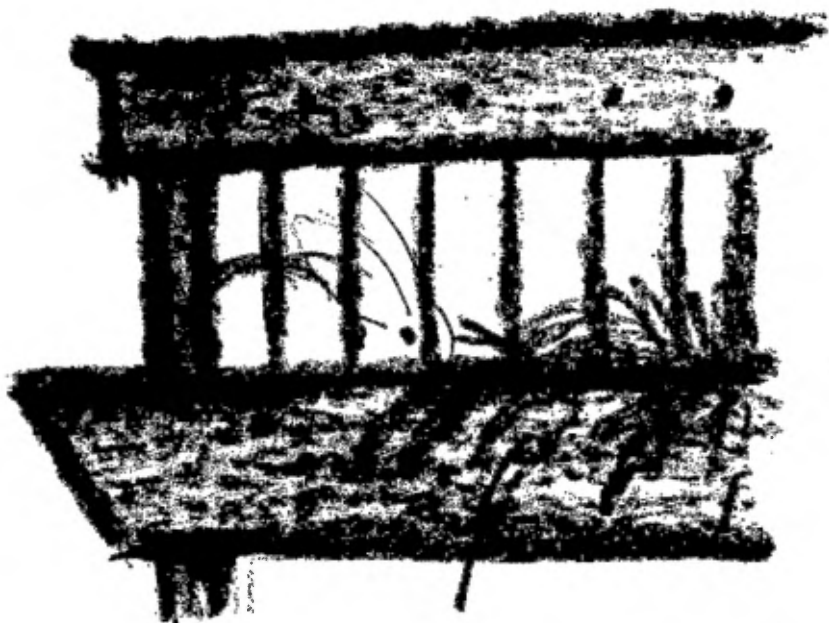
„Dag Cokkie. Wat zie jij er prachtig uit. Je zusje zal wel opkijken dat ze al zo'n grote zus heeft. Ga nog maar even naar Kees. Hij is achter de schuur bezig. Hij heeft een konijntje gekregen. Dag Cokkie. Tot de volgende keer, als je weer komt logeren. Dag!”

„Dag buurvrouw.” Cokkie loopt een beetje nieuwsgierig naar de schuur.

Heeft Kees een konijntje gekregen? Dat moet ze zien!

„Ha, Kees,” zegt ze. „Heb je een konijntje? Mag ik het eens zien?”

Kees kijkt een beetje verlegen naar Cokkie. Is ze niet boos meer op hem? Hij ziet ook dat ze de jurk weer aan heeft. Van het grote gat is niets meer te zien.

„Mijn jurk is weer heel, hoor,” zegt Cokkie. „Oma zegt dat jij er niets aan kon doen.”

Kees zucht ervan. Gelukkig! Geen kapotte jurk meer en ook geen boze Cokkie.

Samen gaan ze het leuke konijntje bekijken.

Ze steken grassprietjes door de tralies van het hokje. Dat lusten konijntjes graag.

Cokkie moet lachen om het neusje van het beestje dat alsmaar op en neer wipt. Het is een leuk gezicht.

Zo spelen Kees en Cokkie toch weer samen. Cokkie vergeet helemaal dat de middag zo lang duurde.

Totdat . . .

„Tuut-tuut.”

Cokkie springt overeind.

„Dat is mijn pappie! Fijn, nu mag ik naar huis!”

Kees kijkt een beetje beteuterd naar Cokkie.

„Kom je, nu je een klein zusje hebt, nog wel eens logeren?” vraagt hij.

„Ja hoor,” belooft Cokkie. „Dan breng ik mijn zusje mee en mag jij ook met haar spelen.”

„Dat is goed,” zegt Kees. „Dan mag jij met mijn konijntje spelen.”

„Dag Kees!”

„Dag Cokkie!”

Zo zijn ze allebei tevreden, en niet meer boos op elkaar.

Gelukkig maar!

11. Zo'n klein zusje?

„Dag pappie!”

Cokkie vliegt pappie om de hals. Ze geeft hem op iedere wang een stevige kus.

„Dag Cokkie! Wat ben jij bruin geworden!”

Pappie lacht.

„O, maar wacht eens. Kijk me eens goed aan. Wie ben ik?”

„Pappie natuurlijk,” zegt Cokkie.

„Weet je dat wel zeker?” vraagt pappie. „Ben ik geen vreemde meneer?”

Cokkie begrijpt er niets van. Wat bedoelt pappie toch!

„Natuurlijk niet,” zegt ze. „U bent toch mijn eigen pappie!”

„O gelukkig,” zegt pappie. „Ik was al bang dat je me niet meer wilde hebben. Je zei maar steeds meneer tegen me door de telefoon.”

Door de telefoon? Was dat dan tòch pappie? Nu begint Cokkie het te begrijpen.

„Ja, ik heb het toch goed gehoord?” zegt pappie. „Je zei maar steeds „ja meneer”, en „nee meneer”. Ik was het toch ècht, hoor! Door de telefoon verandert je stem een beetje. Maar ik ben toch blij dat je je eigen pappie nog wil hebben. Kom maar

eens dicht bij de vreemde meneer zitten, dan kan ik je eens goed bekijken.”

Ze moeten er allemaal om lachen. Pappie een vreemde meneer. Stel je voor! Cokkies eigen pappie!

Cokkie wil van alles weten over het kleine zusje.

Pappie vertelt en vertelt maar.

Opa, oma en Cokkie luisteren alle drie.

Maar dan zegt opa opeens: „Hola, wacht eens even! We kunnen beter in de auto stappen en zelf gaan kijken hoe onze Anneke er uit ziet.”

Dat vindt Cokkie ook!

Ze helpt ijverig mee met koffers sjouwen.

Pappie zet alles netjes achter in de auto.

Tjonge, jongel! Wat moet er veel mee!

Niet alleen de koffer en de tas van Cokkie, maar ook een koffer en wel twee tassen van opa en oma.

Oma loopt nog eens het hele huis door. Ze moet kijken of alles in orde is.

Ja hoor, oma is klaar.

Opa hangt een grote kaart voor het winkelraam.

Daar staat op: Wegens vakantie gesloten.

Dan doet hij de winkeldeur op slot en ook de deur van de poort naast het huis.

„Ziezo,” zegt hij. „Nu krijgen alle blikjes en pakjes en zakjes en rolletjes een weekje rust. Ze krijgen ook vakantie, net als wij.”

Oma en Cokkie zitten netjes achter in de auto.

Opa zit voorin naast pappie.

Voor ze wegrijden vraagt pappie: „Zijn we niets vergeten? Ook geen rozijncake?”

Hij kijkt achterom naar Cokkie en lacht een beetje.

„Nee hoor,” zegt oma. „Muisjes kunnen we deze keer niet gebruiken. De auto is al vol.”

Daar gaan ze dan.

Kees en buurvrouw staan allebei op de stoep en zwaaien naar hen.

Cokkie en oma zwaaien net zolang tot ze Kees en buurvrouw niet meer zien. Daag!

Cokkie zit heel stilletjes naast oma. Ze heeft haar arm door die van oma gestoken. Met haar hoofd ligt ze tegen oma aan. Zo zit ze te denken aan al het fijne dat nu gaat komen. Ze bedenkt allerlei spelletjes om samen met het nieuwe zusje te spelen.

Niet zulke wilde spelletjes natuurlijk, want daar is Anneke nog te klein voor.

Maar het moeten toch wel leuke spelletjes zijn.

Cokkie denkt maar en denkt maar.

Ze heeft een fijn plekje zo dicht bij oma.

Ze is ook een beetje moe. De dag was ook zó lang! Na een poosje valt Cokkie in slaap.

Oma kijkt eens op zij. Wat is Cokkie stil! Dan ziet ze dat Cokkie in slaap is gevallen.

Ze zegt tegen pappie: „Zul je niet te veel door putjes rijden? Niet omdat er rozijntjes van de cake kunnen rollen, want we hebben geen rozijnencake bij ons. Maar Cokkie slaapt. Ze heeft ook zo'n drukke dag achter de rug.”

Pappie rijdt heel voorzichtig de lange weg naar huis.

Cokkie merkt er niets van. Ze slaapt zo heerlijk. Zou ze nog dromen? Van een vogeltje, of van haar nieuwe zusje? Of misschien wel van een konijntje, net als Kees heeft?

Oma weet het niet. Ze ziet wel dat Cokkie soms een beetje lacht.

Die Cokkie!

Als pappie voor het huis stopt, wordt Cokkie wakker.

Ze kijkt een beetje vreemd om zich heen. Waar is ze nu? Ligt ze niet in haar bed?

Dan ziet ze het opeens. Ze is weer thuis!

Ze wil wel zó de auto uitrennen, maar dat mag natuurlijk niet. Eerst moet ze kijken of er niemand aankomt, en dan pas mag de deur open.

Gelukkig denkt Cokkie er nog net op tijd aan.

Zodra ze is uitgestapt, holt ze naar de voordeur.

Die staat wijd open.

Cokkie rent alle trappen op naar boven.

Ze vergeet weer de treetjes te tellen. Cokkie heeft geen tijd!

Ze wil naar mammie toe.

Ze drukt op de bel en bonst op de deur.

Door de brievenbus roept ze: „Mammie! Mammie! Ik ben er weer. Doe eens open!”

Ze hoort iemand aankomen. De deur gaat open en daar staat . . . een verpleegster, met een wit schort voor en een wit kapje op.

„Stil een beetje,” zegt ze. „Je maakt de baby wakker. Wie ben je en wat kom je hier doen?”

Cokkie wordt er verlegen van.

Ze zegt zachtjes: „Ik ben Cokkie. Ik woon hier. Waar is mammie?”

„O,” zegt de zuster, „ben jij Cokkie! Dat had ik kunnen weten. Kom maar eens mee. Maar wel zachtjes, hoor! Mammie is een beetje ziek en je zusje slaapt.”

De zuster geeft Cokkie een hand, en zo gaan ze samen naar de slaapkamer.

Op haar tenen loopt Cokkie naar binnen. Het is allemaal zo vreemd. Mammie ziek, en een wieg in de kamer met een kindje erin.

Maar als ze mammie ziet, vergeet ze alles weer.

„Dag mammie!” roept ze, en ze rent naar haar toe. „Dag mammie!”

Ze knuffelt mammie zó hard.

„Dag Cokkie. Kindje, wat ben je bruin geworden.”

Mammies stem klinkt weer een beetje raar. Nèt als toen Cokkie ging logeren bij oma. Het is net of mammie een beetje huilt. Cokkie kijkt eens goed naar haar.

Nee hoor, mammie lacht! Mammie is óók blij dat ze weer thuis is.

Ze heeft het wéér verkeerd gedacht. Gelukkig maar!

Oma, opa en pappie zijn ook de kamer binnengekomen.

Het is een drukte van jewelste.

Mammie wordt door iedereen geknuffeld.

Ze praten allemaal door elkaar heen.

De zuster is naar de keuken gegaan. Ze gaat een lekker kopje thee zetten.

Heel stilletjes loopt Cokkie naar de wieg. Niemand let op Cokkie. Voorzichtig doet ze het gordijntje van de wieg op zij. Ze houdt

haar adem in. Zou het een lief zusje zijn?
Cokkie ziet niets! Het kindje ligt heel diep onder de dekentjes.
Cokkie kijkt naar mammié. Mammié ziet niets. Iedereen praat met iedereen.
Dan pakt Cokkie héél voorzichtig het lakentje en de dekentjes.

Ze tilt ze op om eronder te kijken en dan ziet ze een heel klein hoofdje met donkere krulletjes.

„Ach, wat lief,” denkt Cokkie. „Maar wat is dat kindje klein! Zou je met zo'n klein kindje wel kunnen spelen?”

„Wat zeg je van je zusje?”

Cokkie schrikt ervan.

Naast haar staat de verpleegster. „Lief, hè?”

„Ja,” knikt Cokkie. Ze moet nog even wennen aan die vreemde zuster.

Toch is het wel een aardige zuster. Ze geeft Cokkie een knip-oogje.

„Straks mag je haar even vasthouden, is dat goed? Laat haar nu nog maar even slapen.”

Cokkie mag heel dicht bij mammie zitten.

Iedereen krijgt een kopje thee van de zuster en Cokkie ook.

„Voor jou heb ik nog iets lekkers,” zegt de zuster.

Ze zet een bordje bij Cokkie neer. Op dat bordje ligt een beschuitje.

Niet een gewoon beschuitje met suiker. Nee! Op dat beschuitje liggen allemaal roze en witte korreltjes.

Cokkie kijkt naar mammie. Ze weet niet wat het is, maar het ziet er lekker uit.

Mammie lacht. Ze zegt: „Weet je wat dat zijn? Dat zijn muisjes. Eet maar lekker op.”

Muisjes? Cokkie kijkt eens goed. Muisjes? En moet zij die opeten?

Ze trekt een vies gezicht.

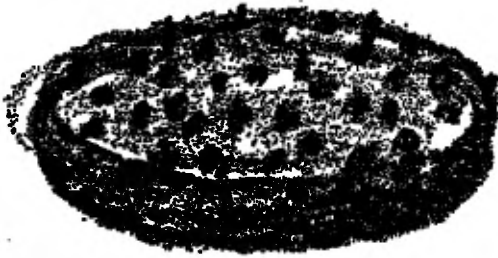
Ze kijken allemaal naar haar.

Dan moet pappie ineens zo lachen. Opa en oma lachen ook al mee.

Die Cokkiel

Ze denkt dat het echte muisjes zijn, maar dat is niet zo.

„Proef maar eens,” zegt mammie. „Het smaakt echt lekker. Als er een baby'tje wordt geboren, krijgen de broertjes en zusjes altijd een beschuitje met muisjes. Nu heb jij een zusje gekregen, dus krijg jij ook een beschuitje met muisjes. Muisjes kunnen heel vlug lopen en deze muisjes rollen heel vlug van je beschuitje af,

als je niet oppast. Het is een feestbeschuitje en dat mag jij opeten."

Nu lust Cokkie het wel. Een feestbeschuitje!

Ze knabbelt op het beschuitje. Ze smult van de muisjes die geen echte muisjes zijn.

Hmm! Het smaakt lekker!

Terwijl Cokkie haar bordje leeg eet, zoekt oma twee pakjes op in haar tas.

Uit het ene pakje komt het mooie jurkje te voorschijn.

Mammie vindt het prachtig!

Het andere pakje geeft oma aan Cokkie. Dat mag ze zelf openmaken.

Cokkie was bijna het hondje vergeten. Alles is ook zo vreemd vandaag.

Voorzichtig haalt ze het papier eraf.

„Kijk mammie, dat is voor Anneke,” zegt ze. Ze houdt het hondje vlak voor mammies gezicht.

Opeens drukt ze héél hard in het hondebuikje.

„Ieeuuww!!” klinkt het heel hard.

Mammie schrikt ervan.

„Hu,” zegt ze. „Wat is dat voor een raar beest?”

Cokkie moet lachen om mammies verschrikte gezicht.

„Dat is een speelgoedhondje,” zegt ze. „Zou Anneke het leuk vinden?”

„O, vast wel,” zegt mammie. „We zullen het bewaren tot Anneke een beetje groter is.”

Bewaren? Tot ze een beetje groter is? Maar Anneke moet er nú mee spelen. Daar heeft Cokkie het toch voor gekocht!

„Waarom mag ze er nu niet mee spelen?” vraagt ze aan mammië.
„Och,” zegt mammië, „ze is nog zó klein. Zuster, wilt u Anneke eens uit de wieg halen? Dan kan Cokkie haar zusje eens goed bekijken.”

Dat wil de zuster wel doen.

„Ga maar eens netjes op je stoel zitten,” zegt ze, „dan mag jij het vasthouden.”

Met grote ogen kijkt Cokkie naar het kindje dat door de zuster uit de wieg wordt gehaald.

Wat een vreselijk klein kindje is dat!

Voorzichtig legt de zuster Anneke op Cokkies schoot.

„Goed vasthouden, hoor!” zegt ze.

Natuurlijk houdt Cokkie haar zusje goed vast. Stel je voor! Zo'n klein baby'tje laat je toch niet vallen!

„Wat een klein kindje, hè?” zegt ze tegen oma.

„Ja,” zegt oma. „Alle baby'tjes zijn zo klein. Jij was vroeger ook zo'n klein kindje en nu ben je al zo'n grote Cokkie. Over een paar weekjes ga je al naar de grote school!”

Cokkie kan het bijna niet geloven. Zou zij vroeger ook zo klein geweest zijn?

Zou ze ook van die kleine handjes en voetjes hebben gehad?

Eigenlijk vindt Cokkie het wel jammer dat Anneke nog zo klein is. Ze kan met zo'n klein zusje niet ballen of knikkeren, en touwtjespringen helemaal niet.

Oma legt het jurkje op Anneke.

„Kijk eens, Cokkie,” zegt ze. „Zie je wel dat het geen poppejurk is?”

Ja, nu ziet Cokkie het ook. Het mooie jurkje is nog veel te groot voor Anneke. Ze wist ook niet dat het zo'n klein zusje zou zijn.

„Het geeft niet, hoor,” zegt oma. „Je zult eens zien hoe vlug Anneke groot is. Iedere dag groeit ze een stukje, en over twee jaar loopt ze net zo hard als jij.”

Dat hoopt Cokkie maar. Aan een zusje waar je niet mee kunt spelen, heb je niet veel.

Na een poosje zegt de zuster: „Zullen we de kleine pop maar weer in de wieg leggen?”

Cokkie schudt van nee. Ze wil haar zusje de hele nacht wel vast-

houden. Maar dat gaat natuurlijk niet.

„Als ze in haar bedje kan slapen, groeit ze veel harder,” zegt de zuster.

Dan vindt Cokkie het goed, maar eerst drukt ze heel voorzichtig een kusje op het hoofdje van Anneke.

En dan . . . Twee kleine oogjes gaan open en kijken naar Cokkie. Het is net of ze willen zeggen: „Ik ben je zusje Anneke. Hoe vind je dat wel?”

„Ach, wat lief,” zegt Cokkie. „Ze kijkt naar me. Dag! Jij bent het liefste zusje van de hele wereld.”

Ze aait voorzichtig over Annekes krulletjes. Wat lekker zacht is dat.

Nog zachter dan het velletje van het konijntje van Kees.

Jammer dat Kees Anneke niet kan zien.

Hij vindt zijn konijntje erg lief, maar Cokkie vindt haar zusje nog véél liever.

Ze kan nu nog niet met haar spelen zoals Kees met zijn konijntje. Maar ze kan toch iedere dag naar haar zusje kijken en dat is toch ook heel erg fijn!

INHOUD

1. De cake voor oma	7
2. Rozijntjes zijn lekker	13
3. Een muisje in de auto?	17
4. Lekkere worst	22
5. Verstoppertje spelen	28
6. In de boom, uit de boom	35
7. Cokkie helpt oma	38
8. Een vreemde meneer	44
9. Een toverdraadje	51
10. Duurt een dag altijd zo lang?	59
11. Zo'n klein zusje?	67